

R. YÜRÜKOĞLU

SİYASAL YAZILAR

1. KİTAP

BULUTLAR TOPLANIRKEN

(1976-1978)

DERLEYENİN NOTU:

Bu e-kitap 2001 yılında aramızdan ayrılan TKP'nin eski genel sekreteri ve komünist hareketin yeri doldurulamamış teorik lideri R.Yürükoğlu'nun siyasal yazılarının birinci cildir.

TKP içinde önemli bir yerel örgüt olan İngiltere parti örgütünün yöneticisi R.Yürükoğlu'nun 1976 yılından *İşçinin Sesi* gazetesinin TKP MK kararıyla kapatıldığı 1978 yılına kadar yazdığı yazıları ve konuşma metinlerini içermektedir.¹ Parti içinde açık tartışmanın başlamasından önceki yazıları içermesi nedeniyle bu cildin başlığını *Bulutlar Toplanırken* olarak koyduk. Daha sonraki ciltlerdeki tartışmaları anlamak açısından bu cildin böyle bir ayrımla sınırlanmasının yerinde olduğunu düşünüyoruz.

R. Yürükoğlu'nun siyasal yaşamı, mücadelesi içinde yer almış olanlar, yoldaşlar, dostlar, bu değerli komünistin bu dönemde yazdıkları hakkında birşeyler kaleme almak isterlerse, yazdıklarını, ya da ellerinde olup da bu e-kitaba eklenmesini istedikleri bilgi ve belgeleri, “aktif çalışma kitabı” olarak örgütlenmiş bu e-kitaba eklemek olanaklıdır.

Yazışma adresi: bilgi@emarvakfi.org

Mart 2025

¹ Bu kitapta yer almayan, o dönem öncesinde başka yayınlarda yer almış yazılar için Bakınız: https://emarvakfi.net/wp-content/uploads/TKP-IS/Kitaplar/PDF/kirkin_yarisi_cilt1_111985.pdf

Derleyen ve kitabı yayına hazırlayan: İsmail Büyükakan

Yayıncı: EMAR Emek Araştırmaları Vakfı

(www.emarvakfi.org)

Bu kitapta derlenen yazıların orijinal kaynaklarına aşağıdaki bağlantılardan ulaşabilirsiniz:

İşçinin Sesi | Emek Araştırmaları Vakfı (emarvakfi.net)

Kavga-Kervan | Emek Araştırmaları Vakfı (emarvakfi.net)

İÇİNDEKİLER

TÜRKİYE'DE FAŞİZM TEHLİKESİ	9
ENTERNASYONALİZM VE YURTSEVERLİK ÜZERİNE	20
BUNALIM KALICIDIR	28
BUNALIM KALICIDIR	31
EKİM DEVRİMİ'NİN DERSLERİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR	34
OLANAKLAR VE TEHLİKELER ARTIYOR	36
ATILIM'IN YAŞGÜNÜ KUTLU OLSUN!	39
OPORTÜNİZME KARŞI UYANIK OLALIM	42
YİĞİDİN ARDINDA DURAN OLMALI	45
FRANSA'DAKİ YEREL SEÇİMLERİN ARDINDAN	48
LENİNİZMİN ÖZÜ - PROLETER HEGEMONYASI.....	50
İŞÇİ SINIFIMIZ VE SEÇİMLER.....	55
ÇAĞRI	59
GENEL GREV VE SARI SENDİKACILIK	60
DEVRİMCİ UYANIKLIK	63
TKP DÜŞMANLIĞIYLA HİÇBİR YERE VARAMAZSINIZ	65
DEVRİMCİ MERKEZ ZAYIF HALKA	68
ÜÇKEN DEĞİL BEŞKEN	74
FAŞİZM VE SOSYAL DEMOKRASİ.....	77

EĞRETİ ATA BİNEN TEZ İNER	82
“UDC'DE BİRLEŞECEĞİZ!”	84
İŞÇİNİN BİR SESİ'Nİ KAPATIYORUZ	87
İŞÇİNİN “GÜR” SESİ DURMADAN YÜKSELİYOR	87

Türkiye'de faşizm tehlikesi²

Komünist ve işçi partilerinin 1969 yılında yaptıkları Danışma Toplantısı, ulusal ve uluslararası alanda “faşizm tehlikesine karşı mücadeleyi güçlendirme” görevini koymuştu. Son yılların gelişmeleri, bu değerlendirmenin ne kadar doğru olduğunu göstermektedir.

Günümüzde iki eğilim iyice beliriyor. Bir yanda, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkelerin başını çektiği, giderek güçlenen barış mücadelesi koşulları altında, dünyada sola doğru açılan bir eğilim geliyor. Öte yanda, sağcı-radikalizm, neo-faşizm de giderek tekrar canlanıyor.

Bazıları “faşizmin bugün ciddi bir tehlike teşkil etmediğini” söyleyerek, bu neo-faşist canlanmaya ciddi bir önem vermeye değmediğini öne sürüyorlar.

Günümüzdeki faşizm tehlikesini değerlendirirken, şu üç noktayı gözden kaçırmamalıyız:

1. Emperyalizmin, her yönde politik gericiliğin tabanı olduğunu biliyoruz. Son yıllarda yükselen devlet-tekelci kapitalizmi ise bu eğilimi her yönüyle şiddetlendirmekte ve faşizmi reel bir tehlike haline getirmektedir.

2. Günümüz kapitalist toplumda, çeşitli kesimlerin faşist ideolojiye kapılmalarını kolaylaştıran etkenler vardır. Devlet-tekel kapitalizmi ve özellikle bilimsel-teknik devrim, burjuva toplumunda polarizasyonu arttırıyor, geniş

2 Yazının yayınlandığı tarih 1975

yığınları yıkıma sürüklüyor.

3. Dünya devrimci deneyimi, faşizmin, politik bunalım dönemlerinde ve özellikle işçi sınıfı hareketinin yükseldiği dönemlerde başkaldırdığını gösteriyor. Tekelci burjuvazi için, işçi sınıfı ve emekçilerin saldırısını burjuva-parlamentar yöntemlerle durdurmanın giderek zorlaştığı günümüzde bu noktaya da dikkat etmeliyiz... Yine tarihsel deneyim gösteriyor ki, faşizm önce oldukça uzun bir embriyon dönemi yaşıyor, fakat bunalım dönemlerinde sel gibi yayılıyor. Bu nedenle, faşizm tehlikesini matematik sayılarla değerlendirmek yanlıştır.

Görülüyor ki, faşizm tehlikesi yalnız 3-5 ülke için değildir. Bu tehlike kapitalizmin özünden geliyor. Ve bugünkü faşizm de, geçmişteki faşizm gibi, enternasyonal bir olgudur. Bu nedenle, faşizm tehlikesine karşı mücadele enternasyonal karakterlidir ve tüm ilerici güçlerin eylembirliğini ve de özellikle komünist ve işçi partilerinin teorik, ideolojik ve politik alanlardaki çabalarının birleştirilmesini gerektirmektedir.

Günümüzde neo-faşizmin bazı yeni özellikleri, klasik faşizmle ayrılıkları vardır. Bunların üzerinde durmayacağız. Yalnız, neo-faşizmin, faşizmden ayrı bir olgu olduğu, dolayısıyla faşizm hakkında Komintern 7. Kongresinin yaptığı tanımlamayı değiştirmek gerektiği yolunda öne sürülen bazı görüşleri kabul edemeyiz. Faşizmin özü değişmemiştir. Neo-faşizm, kapitalizmin genel bunalımının çağdaş aşaması koşullarına, kapitalist dünyada ve uluslararası alandaki yeni güçler dengesine kendini uydurmakta olan faşizmdir. *İktidarda neo-faşizm, bugün de, finans-kapitalin en gerici, en emperyalist, en şövenist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür.* Tabii bu, neo-faşizmin sürüdüğü yeni boyaları inceleme gereğini

ortadan kaldırmıyor.

Öte yandan, etkili bir savaş verebilmek için, neo-faşizmin genel değerlendirmesini yapıp, genel özelliklerini belirtmek de yetmez. Dimitroff'un söylediği gibi, “her ülkede faşizmin ulusal özelliklerini, kendine özgü ulusal görünümünü araştırmak, incelemek, ortaya çıkarmak ve faşizme karşı etkin mücadele biçimlerini saptamak gereklidir.”³

Faşizm Türkiye için güncel bir tehlikedir. Bugün ülkemizde, başta komünistler olmak üzere, tüm devrimcilere, demokratlara karşı ağır baskı vardır. Örneğin son 1,5 ay içinde 21 Kürt köylüsü, 2 işçi, 1 memur, 4 öğrenci öldürüldü. Orduda 632 assubay tutuklandı, 2.300 assubaya işten el çektirildi. Bir öğrenci derneği kapatıldı, ve 160 öğrenci tutuklandı. Bu nedenle devrimci halk hareketinin kendini savunması acil çözüm bekleyen bir sorundur. Çünkü bu faşist saldırıların henüz yeterince mücadelede çelikleşmemiş geniş kesimlerde panik ve demoralizasyon yaratma tehlikesi vardır.

Bugün Türkiye’de faşizm tehlikesi değişik kollardan yükseliyor:

1. Devlet, Türkiye’de, öteden beri Osmanlı imparatorluk gelenekleri ile yoğrulmuş otoriter bir yapıya sahiptir. Örneğin, 53 yıllık cumhuriyet döneminin 28 yılı sıkıyönetimler altında geçmiştir. 1936’dan beri uygulanan Ceza Kanunu, Mussolini’nin ceza kanunundan alınmadır. Emperyalizm, onun yardımcısı işbirlikçi burjuvazi, AP, CGP’deki azılı gerici çevreler otoriter yapılı devlet organlarına, özellikle hükümete egemen olabiliyor ve kolaylıkla faşist yöntemler uygulayabiliyorlar. 1971 sonrası

3 G. Dimitrov, *Eserler*, Sofya, 1967, c. 1, s. 563.

kurulan “Devlet Güvenlik Mahkemeleri “ sürekli bir sıkıyönetim niteliğindedir.

2. Milli Selamet Partisi (MSP) çevresinde örgütlenen sağ-ekstremist güçler. Bu partinin seçimlerde en yüksek oyu aldığı 10 il, ülkenin en geri bölgeleridir. Bu akım, genel olarak küçük sermayedarlar, şehir ve kır küçük burjuvazisi tabanına dayanıyor.

Bu partinin ideolojik yapısında dincilik ve “islam kardeşliği” fikirleri başlıca yeri tutuyor.

3. Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) çevresinde örgütlenen ve bunun yanında “komando” adını verdikleri gizli, para-militer bir örgüt eliyle halka terör uygulayan ırkçı-pantürkist-faşist akım. Bu partinin üye ve sempatizan topluluğu, şehir küçük burjuvazisinin, esnaf, zanaatkar, küçük dükkan sahipleri kesimine dayanıyor. Dinci sağ-ekstremist akımın tersine, bunlar köye girememişlerdir.

Biz bu yazımızda, özellikle bu üçüncü kesim üzerinde duracağız.

Türkiye'nin bugün en önemli karakteristiği işçi sınıfı mücadelesinin hızla yükselmekte oluşu ve bu mücadelenin ölüm oruçları, fabrika işgalleri gibi yöntemleri benimsemeleridir. Toplam nüfusu 40 milyon olan Türkiye'de işçi sayısı 5 milyon, sendikalı işçi sayısı 2 milyondur. İşçilerin çoğunluğunun büyük işyerlerinde ve coğrafi olarak belirli merkezlerde toplanmış oluşu, güçlü bir sendika hareketinin varlığı bu yükselişte olumlu rol oynayan unsurlar arasındadır.

Öte yanda, her gün kır ve şehir küçük burjuvazisinden yığınla katılmalar, işçilerin henüz önemli bir kesiminin köyle bağıni koparmamış olması, gizli işsizlik dahil 11 milyon gibi büyük bir işsizler ordusunun varlığı gibi etkenler işçi sınıfının bilincini düşürücü etki yapmaktadır.

Bunun sonucunu, işçi sınıfı hareketinin gelişmesindeki çok başlılıkta görüyoruz.

Orta tabakalara gelince, durum daha da karmaşıktır. Tekellerin baskısına dayanamayan orta tabakaların yıkım ve yenilenme süreçleri hızlanıyor, geniş kesimlerin ekonomik durumları kötüleşiyor. Ekonominin içinde bulunduğu kaos, %24 olan enflasyon bu kesimlere de vuruyor.

Bu durum bir yanıyla bu kesimleri, anti-emperyalist, anti-monopolist savaşta işçi sınıfının objektif olarak müttefiki yapıyor, onlarda anti-monopolist duyguları güçlendiriyor. Öte yandan, ikili sınıf yapıları gereği, “eskiye dönüş”, “güçlü hükümet” hayal ve özlemlerini geliştiriyor, onları faşist demagojilere açık duruma getiriyor.

İrkçı-faşist akım tabanını başlıca bu kesimler arasında buluyor, kendini bunların temsilcisi gibi gösteriyor. Örneğin, 9 Şubat 1975'de Parlamentoda bir Milliyetçi Hareket Parti'li milletvekilinin konuşmasının başlığı şöyledir: “Esnaf ve zanaatkârlara önem veriliyor.” Görüldüğü gibi faşistler, üstelik kendilerini bu kesimlerin “gerçek dostu” gibi göstererek, burjuva hükümetlerinin ve tekellerin politikalarını eleştirmekten de çekinmiyor, yığınların istek ve ihtiyaçlarını kurnazca sömürüyorlar.

Şehir orta tabakalarının faşist ideolojiye açık hale gelmelerinin bir nedeni de, bizce, ülkemizde anti-komünizmin 50 yıllık resmi politika oluşudur. Sürekli olarak komünizmin zararlı, “yıkıcı”, “Türklüğe aykırı” olduğu fikirleriyle beslenen bu kesimler, doğal olarak, düzene karşı tepkisini, devrimci hareketin içinde değil, bu sahte muhalefet içinde göstermeye yatkındır.

Öte yandan şunu da söylemek gerekir ki, orta tabakaların öteki kesimleri içinde faşistlerin ağırlığı yok

denecek kadar azdır. Hatta durum tersinedir. Örneğin, ülkenin politik hayatında çok önemli bir yeri olan öğretmenler ve öğrenci gençlik kitle olarak devrimci saflardadır. Emperyalizme, tekellere ve faşizme karşı çok fedakarca bir savaş vermekte olan gençliğimiz, son yıllarda 200'ün üstünde kurban vermiştir. Aydınlarımıza genel olarak ilerici ideolojiler egemendir. Geniş memurlar kesimi ise bu iki ucun ortasında bir yerde duruyor bugün.

Ülkemizde faşistlerin bir başka sosyal tabanı da lumpenlerdir. Son 20 yılda, bir yanda kapitalizmin, tekellerin hızla gelişimi, öte yanda tiksinti veren gelişmemişliği, özellikle büyük kentlerde oldukça yaygın bir lumpenler kesimi yaratıyor. Özellikle para-militer faşist örgütte lumpenlerin çok önemli bir yeri vardır. Faşistler halka karşı cinayetlerini bunlar eliyle düzenliyor ve uyguluyorlar. Elimizde sağlam bir veri vardır ve bu veri gazetelerde de yayınlanmıştır, bu para-militer örgüt, üyelerinin belirli bir kesimine aylık vermektedir. Bu paraların nereden geldiği sorunu bir yana, bunların, iş sahibi olanlara değil, işsizlere, dolayısıyla geniş ölçüde bu lumpenlere verildiğini görmekteyiz.

Faşistlerin ordu ile olan ilişkilerini görmeden, tehlikeyi bütünüyle anlamamıza imkan yoktur. Faşistlerin ordu ile ilişkileri ikilidir. Bir yandan, ordunun üst katlarındaki NATO'cu subaylarla, CIA ve intelijans servisleriyle, polis örgütü ile yakın bağlantıları vardır. Zaman zaman yüksek rütbeli bir subayın çıkıp “komandoları övücü” demeçler vermesi, faşistlerin, herkesin gözü önünde açtıkları komando kamplarında emekli subayların komandoları eğitmeleri, bu ilişkileri anlatmaktadır. Türkiye'de polisin üniversiteleri sabaha karşı basarak tüm savunma araçlarını toplaması, hemen

ardından faşist komandoların buralara saldırarak yurtsever gençleri öldürmesi sık sık uygulanan bir yöntemdir.

Faşistlerin, Uzak-Doğudan gelip Marsilya'ya kadar uzanan ve CIA şeflerinin örgütlediği esrar ticaretinde de ortaklığı vardır. 1973 yılında bir Milliyetçi Hareket Partili sayılmanın Fransa'da büyük miktarda esrara yakalanışı delillerden sadece bir tanesidir.

Öte yandan, faşistler, ordunun, büyük çoğunluğu orta tabakalardan gelen alt ve orta kesimlerine, ortaklık ilişkileri içinde değil, ideolojik tuzaklarıyla yaklaşmakta ve bu kesimler içinde yer tutmaya çalışmaktadırlar. Ordunun bu geniş gövdesi içinde çok çelişik süreçler işlemektedir. Faşistler ordunun bu geniş gövdesi içinde pek yaygın bir başarı kazanamamış olsalar bile, vurucu bir güç yaratmışlardır.

Bu faşist akımın ideolojik yapılarına bakarsak, şu iki noktanın büyük ağırlık taşıdığını görüyoruz:

1. Faşist ideoloji içinde baş yeri, anti-komünizm, anti-sovyetizm tutuyor. Bunlar, Çarlık Rusyası ile Osmanlı imparatorluğu arasındaki tarihsel ilişkileri dar milliyetçi hurafeler haline getirip, Sovyet düşmanlığına, komünizm düşmanlığına kılıf yapıyorlar. “Ruslar Türk milletinin 1.000 yıllık düşmanıdır”, “komünizm, Moskofların Türk milletlerini köleleştirmek için yarattıkları bir araçtır” sloganları bu fikirleri dile getiriyor.

2. Anti-komünizm ve anti-sovyetizmle çok yakın bağlantı içinde gelen “pantürkizm” fikirleri, ideolojilerindeki ikinci merkezi konudur. Pantürkizm, etnosantrizm, “Türk milletinin dünyada 16 imparatorluk kurmuş, en savaştan, en üstün millet olduğu” görüşleri, anti-sovyetizmin öteki yüzüdür aslında. Faşistler, bu fikirlere dayanarak, Azerbaycan, Türkmenistan, Kırgızistan,

Özbekistan, Yakutya ve Tacikistan'ın Türk milletinin bir parçası olduğunu, dolayısıyla Türk milletinin amacının buraları tekrar kurtarıp Türk milletlerini bütünlemek olduğunu söylüyorlar. Görülüyor ki pantürkizm ile anti-komünizm, anti-sovyetizm ayrılmaz ikiz kardeşlerdir... İşin ilginç yanı, bu iğrenç fikirlerini, “milletimizin çıkarlarını savunma” diye öne süren bu faşistler, olmadık yalanlarla, binlerce mil ötedeki devletlerle “ilgileniyorlar” da, ülkemizdeki 40.000 Amerikan askerine, 101 Amerikan üssüne ve Amerika ile yapılmış 100'den fazla ikili anlaşmaya hiç ses çıkarmıyorlar. İşte bu nedenle, çok güzel bir sağduyu ile halkımız, bu faşist akımın liderine “Amerikan albayı” adını takmıştır.

Faşistlerin yurdumuzda hazırladıkları stratejiye gelince, bunu ancak şu üç unsur birleştirerek anlayabiliriz:

1. Bir yanda, gizli silahlı çeteler eliyle açık terör ve cinayetler yolu bütün hızıyla ilerliyor. Her yıl açık açık komando kampları kurulup askeri eğitim yapılıyor. Bir başka ilginç nokta da faşistlerin bütün büyük şehirlerde judo-karate salonları açmaları, buralara gelen bilinçsiz kişileri zehirlemeye çalışmalarıdır. Duvarlara, camilere orak-çekiçler çizmek, sonra da komünistler azıttı diyerek “komünist avı”na çıkmak sık sık uyguladıkları bir yoldur.

Ayrıca 15-16 Şubat 1975 günleri, faşistlerin 57 ilde birden devrimcilere saldırmaları, dört kişiyi öldürüp yüzlerce kişiyi ağır yaralamaları, ve de ardından bunlara bağlı bir derneğin başkanının bu olaylar hakkında “kanunsuz ama meşrudur” diyebilmesi de gösteriyor ki, bunlar anayasa, legalite diye bir şey tanımıyorlar.

2. İkinci unsur devletin içerden faşistleşmekte oluşudur.

3. Üçüncü unsur, ki bizce stratejilerinin bugün için

temelinde yatan unsurdur, kurulan “Milliyetçi Cephe” ile ilgilidir. Bu milliyetçi cepheye Adalet Partisi, Milli Selamet Partisi, Cumhuriyetçi Güven Partisi ve Milliyetçi Hareket Partisi olmak üzere 4 parti katıldı.

Bu dört partinin cephe kurarken kabul ettikleri programın temeli “komünizmle mücadele”dir.

Üzerinde çok önemle durulması gereken bu olay bizce şu oluşumları yansıtıyor:

- Dinci sağ-ekstremist ve ırkçı-faşist hareketler güçlerini birleştirmişler ve çok tehlikeli bir hale gelen bu gücü açıktan işbirlikçi burjuvazinin emrine vermişlerdir.

- Faşistler, burjuva - demokratik yolları da reddetmiyorlar, bu yolları da kullanıyorlar.

- Tekelci büyük burjuvazi ile faşistler açıkça rol paylaşımı yapmışlardır.

Tekelci burjuvazi ile faşistler ve sağ-ekstremistler arasındaki bu rol paylaşımı, devletin içerden faşistleşme eğilimiyle de birleşince, Türkiye'de faşizmin yürümek istediği yol biraz daha berraklaşıyor: Tekelci sermayenin egemenliğini koruyup güçlendirmede, burjuva demokrasisi ve açık terör rejimi unsurlarını bağdaştıracak bir neo-faşist yapı yaratma.

Bugün ülkede küçük-burjuva devrimcileri şöyle bir açmaz görüyorlar: “ya bu faşist saldırılara karşı kendimizi silaha sarılarak koruyacağız, ya cevap vermeyeceğiz, o zaman da devrimci güçler darmadağın olacaklar.”

İşte sağ ve “sol” oportünistlerin olumsuz rolü bu noktada işe karışıyor. Sağ oportünistler, pasifistler, legalistler diyorlar ki aman faşistlere cevap vermeyin, aman kendinizi savunmayın, sonra provokasyon olur, “faşizm gelir”. Oysa bu teslimiyetçi politikanın tam tersine, faşizme karşı en sert şekilde karşı durmak, halkın faşizme

karşı direnişini örgütlemek gerekiyor.

“Solcu”lar, Maocular ise öteki uçtan gelip, derhal silahlı mücadele öneriyorlar, biz başlayalım, bizi gören halk arkadan gelir diyorlar. Bunlar halkın bilinç ve örgütlenme düzeyini dikkate almıyorlar. Bu Maocular, kendi küçük burjuva sabırsızlıklarını teorik değerlendirme diye önümüze sürmeye çalışıyorlar.

Faşist saldırıyı önlemek için her mücadele yoluna başvurmak, bu arada silaha da sarılmak, halkımızın en demokratik hakkıdır. Ama hangi mücadele biçimlerinin ne zaman kullanılacağını, somut tarihsel koşullar dikte eder.

Ve de bizce, Maocuların öne sürdükleri gibi bir açmaz yoktur. Türkiye Komünist Partisi 54 yıldır en ağır terör altında illegal çalışmaya zorlanırken, burjuvazinin Maoculara legal çalışma, legal gazetelerinde silahlı savaş çağrılarını yapma imkanını tanıması, Maocu fikirlere kimin işine yaradığını göstermiyor mu?

TKP, faşist tehlikeyle mücadele sorununu, anti-emperyalist, anti-oligarşik savaşla birleştirmekte ve taktiklerini buna göre işlemektedir. Anti faşist mücadele, anti-emperyalist mücadeleden, NATO'lara, SENTO'lara karşı mücadeleden, halkımızın genel devrim mücadelesinden ayrılamaz.

TKP, faşizmle mücadelede, anti-komünizmin, anti-sovyetizmin açığa vurulmasına özel bir önem veriyor. Dünya ilerici insanlığının gururu ve umudu olan Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalist ülkeler, tüm anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin ana dayanağıdır. Bunu kavramadan, başarılı bir anti-emperyalist, anti-faşist savaş vermenin imkanı yoktur. Ayrıca, ülkemizde, anti-komünizm le, anti-sovyetizmle mücadele çok güncel ve doğrudan ulusal bir sorundur. Çünkü ülkemizde faşist

ideoloji ile anti-komünizm ve anti-sovyetizm birbirinden ayrılmaz tek bir bütündür.

Özetle, anti-faşist mücadeleyi anti-emperyalist, anti-monopolist genel devrim mücadelesiyle birleştirme ve anti-komünizmin her çeşidiyle sonuna kadar mücadele partimizin politikasının iki temel taşıdır.

Bunun yanında partimiz, her durumda başarılı bir anti-faşist mücadele verebilmeyi üç koşulun yerine getirilmesine bağlıyor:

1. İşçi sınıfının Marksçı-Leninci partisi Türkiye Komünist Partisi'ni örgütsel olarak güçlendirmek, bütün ülke çapında yükseltmek.

2. İşçi sınıfının sendikal ve politik düzeyde birliğini sağlamak.

3. Tüm anti-monopolist, anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin eylembirliğini, ittifakını sağlamak.

İşte faşizmle mücadelede en ön saflarda çarpışan Türkiye Komünist Partisi'nin faşizmle mücadele hattı bu genel bütünün içindedir. Ancak halkın örgütlü mücadelesi sayesinde faşizm yenilgiye uğrayacaktır.

Ali Durmasın 4

4 R. Yürükoğlu'nun Veli Dursun imzalı bu yazısı, *Yeni Çağ* dergisinin Mart 1975 tarihli sayısında yayınlandı. Ancak, derginin redaktörleri yazıya kendilerinin bildiği bir nedenle Ali Durmasın imzasını attılar. "Türkiye'de Faşizm Tehlikesi" adlı bu yazının yer aldığı *Yeni Çağ* nüshasına, Tüstav sitesi'nde, aşağıdaki linkten ulaşabilirsiniz:

Enternasyonalizm ve Yurtseverlik Üzerine⁵

Ulusalla enternasyonal ve enternasyonalizmle yurtseverlik, teoride ve pratikte nasıl birleştirilmelidir? Uluslararası komünist ve işçi sınıfı hareketinde son zamanlarda bu konuda canlı bir tartışma sürüyor. Bu yazıda ben de, önemli olduğunu düşündüğüm bazı temel hareket noktalarına değinmek istiyorum.

Ulusal çıkarları, dünya devrimci savaşımının daha geniş çıkarlarıyla birleştirme sorunu, uluslararası işçi sınıfı hareketinin doğuşuyla birlikte ön plana çıktı. Fakat bu sorun, her tarihsel dönemde değişik biçimde çözüldü. Çünkü bu çözümler, genel dünya durumu ve komünist partilerinin etkinlik derecesiyle bağlıdır. Ve bu iki unsur, uluslararası işçi hareketinin ve ulusal partilerin örgütsel biçimleriyle, bu partilerin işbirliği, eşgüdüm ve önderlik biçimlerini belirler. Birinci Enternasyonal'in tarihi bunu bize göstermiştir.

Birinci Enternasyonal, tarihsel ödevlerini yerine getirdikten, uluslararası işçi sınıfının, sosyalist toplum için savaşımının temelini attıktan sonra, Lenin'in "hareketin

⁵ Bu yazı *İşçinin Sesi*'nin 17 OCAK 1980 tarihli 119. sayısında aşağıdaki tanımla yeniden yayınlandı: "Dünya Komünist ve İşçi Partilerinin teori ve enformasyon dergisi *"Barış ve Sosyalizm Problemleri"*nin Kasım 1976 sayısında Türkiye Komünist Partisi'nden Veli Dursun yoldaşın bir yazısını yayınladı. Bu yazının Türkçesini kısaltarak okuyucularımıza sunuyoruz." Veli Dursun, R.Yürükoğlu'nun parti adıydı.

kapsamı genişledi ve ulusal devletler içinde yığınsal sosyalist işçi sınıfı partileri kuruldu” dediği bir zamanda, “bütün ülkelerdeki işçi hareketinin büyük ölçüde geliştiği” gözönünde tutularak yerini yeni tip bir birliğe bıraktı. Bu yeni tarihsel durumda, ulusalı enternasyonalle bağlama ödevi İkinci Enternasyonal'e düştü. Gerçekten devrimci Marksistler bunu başarmak için ardıcıl olarak çalıştılar. Bu örgütün daha sonraki başarısızlığı, Lenin'in belirttiği gibi, enternasyonalizmin yerine sosyal şovenizmi koymasının sonucudur.

Ekim Devriminin etkisi, aynı zamanda Marksist-Leninist yaklaşımın da bir etkisi, enternasyonalizmin ilerlemesinde bir kilometre taşı oldu.

Rusya'da proletarya diktatörlüğü devletini kurarken Bolşeviklere uluslararası proleter dayanışmasının desteği gerekiyordu. Bunu kavrayan öteki ülkelerdeki işçiler, anti-Bolşevik kampanyaya yüz vermeyerek Sovyet Rusya'yla bir dayanışma hareketi başlattılar. Kaypak unsurlar ve bir takım proleter olmayan kesimler anti-Sovyet propagandanın etkisiyle ileri işçilerden uzaklaşabilirlerdi. Fakat ileri işçiler dayanışma hareketini gerçekleştirirken, bu olasılıktan yılmadılar.

İktidara gelmiş olan Rusya işçi sınıfı da, proletaryanın öteki ulusal müfrezelerine ve bütün ezilenlere karşı görevini daha engin ölçüde yapabildi. Onun enternasyonalist politikasının genişlemeyle ya da kendi isteklerini öteki partilere zorla benimsetmeyle hiçbir ilgisi yoktu.

İşte Komintern, böylesi bir zamanda işe koyuldu. Amacı, komünist hareketin ulusal müfrezelerinin girişim yeteneklerini güçlendirmek ve onlara kendi ülkelerindeki sınıf savaşımlarının kaderi üstündeki sorumluluklarını daha iyi

göstermekti.

1920'de kurulan Türkiye Komünist Partisi bu hatta yerini aldı. TKP, yurdun bağımsızlığından yana olan öteki yurtsever güçlerle birlikte, burjuvazinin ve toprak sahiplerinin anti-ulusal politikasına karşı, Türkiye'de yaşayan halkların kardeşliği uğruna savaştı. Partiye katılan devrimciler, “dünya ölçüsünde örgütlü bir birlik olan proleter ailesi”ne katıldıklarının bilincindeydiler. Bu aile, içinde, Türkiye delegelerinin öteki delegelerle doğrudan birlikte çalışarak ideolojik ve politik olarak çelikleştiği Komintern'di.

Komünist partilerinin rolünün ne büyük ölçüde artmış olduğu, II. Dünya Savaşı'nda ortaya çıktı. Komünistler, Avrupa'da anti-faşist direnişin örgütleyici ve yol gösterici ana gücü oldular. Güneydoğu Asya'da, Japon militarizmine karşı en sağlam savaşçılar olarak haklı bir ün kazandılar. Türkiye'de de içteki faşist yanlısı güçlere karşı en aktif savaşanlar komünistlerdi. O sırada Türkiye egemen çevreleri “tarafsız” olduklarını söylüyor fakat bir yandan da Almanya'nın borusunu öttürmekten geri kalmıyorlardı. Hükümetin, Sovyetler Birliği'ne karşı gerçekten tarafsız kalmasını isteyen ve Türkiye'nin anti-Hitlerci koalisyonu katılması için kampanya yürütenler de yine komünistler oldu.

Faşizme karşı dünya ölçüsündeki savaş, komünist partilerinin uluslararası işbirliğinde yeni bir aşamayı belirledi. Birçok komünist partisi bu yıllarda güçlendi ve etkinlik kazandı. Partiler arasındaki uluslararası işbirliği, giderek daha verimli olmaya başladı. Böylece, enternasyonalizm ilkeleri canlılıklarını tümüyle ispatladı.

Enternasyonal ve ulusal amaçların bağlaştırılması diyalektik bir süreçtir. Bu süreç içinde, bu bağlaşımın yeni

biçimleri sürekli olarak gelişir ve ilerler. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin tarihi bunu kanıtlıyor. Komünist ve işçi partilerinin uluslararası ve bölgesel toplantıları, bu biçimlerin en önemlileri arasındadır.

Son zamanlarda kapitalist basın, çağdaş komünist hareketin bir takım temel tezleri üzerinde büyük gürültü koparıyor. Bunlar, özellikle proletarya enternasyonalizminin geçerliliğini soru ediyorlar. “Geçmişteki” enternasyonalizmin bir tarihsel yanlış (anakronizm) olduğunu söylüyorlar. Sınıf savaşımının ortak, enternasyonal yönleri yerine, bölgesel ve ulusal yönlerini dikkate alan “yeni” bir enternasyonalizmin oluşmakta olduğunu öne sürüyorlar.

Sınıf düşmanlarımızın temel bir devrimci ilkeye karşı artan bu ilgilerinin bir raslantı olmadığı ortadadır. Bunların, şu ya da bu komünist partisinin konumundaki en ufak farkları bile kullandıklarını unutmamalıyız. Amaçları, emekçileri güçlü ve tarihsel etkinliği olan bir silahtan yoksun bırakmaktır. Ne var ki düşmanlar açık bir kapıyı zorluyorlar. “Geçmişteki” enternasyonalizm ne zaman ve nerede işçi sınıfı hareketinin ulusal yönlerini ya da çeşitli ülkeler işçi sınıfı partilerinin eşitliğini ve özerkliğini hiçe saymak anlamına gelmiştir? Hem Marks hem Lenin, bütün bunların önemini her zaman vurguladılar. Fakat aynı zamanda, kendi kendini ulusal olarak yalıtılmanın tehlikelerine karşı da uyardılar. Dünya işçi sınıfının savaşımından ayrılma, uzak durma eğiliminin, işçi sınıfının ulusal çıkarlarını nasıl büyük ölçüde yaralayacağını da gösterdiler.

1974 yazındaki Kıbrıs olayları sırasında biz enternasyonalizmi reddetseydik, bu ne anlama gelecekti? Bu, Türkiye'nin adayı istilasına alkış tutan milliyetçilerle ve

şovenistlerle aynı safa geçmek, ya da ilkesiz bir tutum almak demek olacaktı. Oysa bizler enternasyonalistiz ve o acılı günlerinde Kıbrıs halkının yanında yer aldık. Partimiz derhal bir “Orduya Çağrı” yayıntayarak şöyle dedi: “Yurtsever subaylar, erler, Amerikan emperyalizminin, NATO'nun harp ve kıskırtma planları uğruna Kıbrıs'ta kan dökmeyin! Mehmetçik memlekete dön!”

Türkiye komünistlerince, devrimci sınıf savaşımalarında utkunun ön koşulları yalnızca ulusal ya da hatta bölgesel planda yaratılmıyor. Sınıf savaşlarının enternasyonal cephesi ve uluslararası işçi sınıfının desteği her durumda son derece önemlidir. İşte bazı örnekler:

Yukarıda değindiğim gibi, Batı işçi sınıfının enternasyonalist tutumu, Ekim Devriminin utkusu için önemli bir gereklikti. Bu tutum, devrimin uluslararası alanda tanınmasına geniş ölçüde yardımcı oldu. Uluslararası işçi sınıfı ve öteki ilerici güçler, Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin daha da ilerlemesine katkıda bulundular. Günümüzde, sosyalist ülkeler topluluğunun Avrupa'daki barış taarruzu büyük başarılar kaydetmiştir. Bu başarıda kapitalist ülkelerdeki ilericilerin ve en başta komünistlerin barış ve detant için verdikleri ardıcıl savaşımın büyük payı vardır.

Kapitalist ülkelerde, barış ve barış içinde yanyana yaşama yolunda yığınları harekete geçirmeden, detant, geri döndürülemez bir süreç durumuna getirilemez. Politik-ve askersel olarak gerçekleştirilemez. Çünkü detant için savaşım, enternasyonal bir ödevdir. ...

Bir başka örnek, anti-Sovyetizme karşı savaşımaya ilişkindir. Bu savaşım, sosyalist toplumun en ileri, en insancıl, en adaletli ve en demokratik toplum olduğunu milyonlarca insana göstererek onlara sosyalist toplum

hakkındaki gerçekleri iletmeyi amaçlayan dünya ölçüsündeki ideolojik ve politik çabanın bir parçasıdır. Bugün sosyalist ülkeler ve en başta Sovyetler Birliği dünyada büyük saygınlık kazanmıştır. Sosyalizm, dünyanın gelişmesinde belirleyici unsur durumuna gelmiştir. Bu kazanımlar, en başta ve temel olarak sosyalist ülkeler topluluğunun çabalarıyla gerçekleşmiştir. Fakat yalnız onların eylemlerinin sonucu değildir. İleri kapitalist ve gelişmekte olan ülkeler komünist partileri, Sovyetler Birliği'yle dayanışmayı her zaman en önemli enternasyonal ödev saymışlar ve anti-Sovyet yalanları her zaman teşhir etmişlerdir. Elde edilen kazanımlar, bu eylemlerin de bir sonucudur. Bu kazanımlar, yaşayan sosyalizmin, kendilerinin en derin özlemlerini kapsadığını gören bütün ileri işçilerin isteklerinin bir anlatımıdır. Ki, ileri işçilerce 1917'de Rusya'da kazanılmış olan özgürlükler bütün burjuva özgürlüklerinden her zaman için daha üstündür. Demek oluyor ki, politik ve ideolojik olarak günümüz anti-Sovyetizmi, aynı zamanda, ileri kapitalist ve gelişmekte olan ülkeler işçi sınıfına karşı da yöneltilmiştir. İşçi sınıfının öncüsü olan komünist partilerinin durumlarını sarsmayı amaçlamaktadır.

Türkiye komünistleri, anti-Sovyetizme karşı, bunun için böylesi bir kararlılıkla savaşıyorlar. Anti-Sovyetizmle savaşırken biz, yalnızca enternasyonal ödevimizi yapmış olmuyoruz. Sovyet halkının tarihsel kazanımlarını, Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunun ve toprak sorununun çözümünü yığınlara duyururken, böylece, Türkiye emekçi halkı arasında, öteki halklara karşı dostluk ve kardeşlik duyguları gibi önemli bir unsuru da içeren, ilerici ulusal bir bilincin yeşermesine yardımcı oluyor ve yabancı düşmanlığının zehirini temizlemeye çalışıyoruz.

Son olarak, ulusal kurtuluş devriminin sosyal devrime büyümesini ele alalım. Bu süreç, uluslararası işçi sınıfının ve onun yarattığı dünya sosyalist sisteminin, Afrika-Asya devrimcilerine yaptığı yardımlar ve dayanışma olmadan varolamazdı. Çin Hindi'nin ve Afrika'daki Portekiz sömürgelerinin halklarının tarihsel utkuları bunun açık kanıtıdır.

Yukarıdaki örnekler, proletarya enternasyonalizminin, herşeyden önce, işçi sınıfının ulusal müfrezelerinin ve onların öncü partilerinin çıkarlarını yansıtıldığını gösteriyor. Uzun dönemde ise proletarya enternasyonalizmi, uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve bütün ezilenlerin geniş ve daha kalıcı amaçlarına hizmet edebilme yeteneğindedir.

Ulusal ve enternasyonalist ilkeler arasındaki derin bağın bir başka örneğini de sosyalist ülkeler topluluğu içindeki ilişkilerde ve bu ülkelerin, sosyalist enternasyonalizme dayalı dış politikalarında görüyoruz. Sosyalist enternasyonalizm, sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerin daha genel ve temel ilkelerini temsil eder. Ne var ki biz, sosyalist enternasyonalizmi, proletarya enternasyonalizminden ayrı, enternasyonalizmin özel bir çeşidi gibi görmenin yanlış olduğu inancındayız. Bunları karşı karşıya koymak, işçi sınıfının, yalnız sosyalizmde (egemen sınıf olarak) enternasyonalist görevini tam anlamıyla gerçekleştirebileceği gerçeğini bir kenara itmek olur. İktidarda olan komünist öncülerin enternasyonalizminin, esinlendiği derin sınıf dayanışmasının kaynağı işte bu gerçektir. L.İ. Brejnev'in belirttiği gibi, "Sosyalist enternasyonalizm", "insanın, hem kendi ülkesinde hem de dünyada, sosyalizmin kaderi üstüne derin bir sorumluluk duymasıdır.

Her ülkenin gelişmesindeki tarihsel ve ulusal ayrılıklara derin bir saygı ve birbirlerini, mümkün olan en geniş ölçüde destekleme kararlılığıdır. Sosyalist ülkelerin dünya devrimci sürecindeki, halkların anti-emperyalist kurtuluş savaşımını destekleme konusundaki tarihsel rolünü derinden anlamaktır”.

Sonuç olarak şunu belirtelim ki, devrimci savaşıma yeni işçi kuşakları, yeni işçi müfrezeleri katıldıkça, onlara enternasyonal devrimci savaşımındaki temel öğeleri tanıtmak, onları eğitmek, özellikle önemlidir. Bu, onların sınıf savaşımını kendi ülkelerinde, bölgelerinde ve dünya ölçüsünde yürütmelerine büyük ölçüde yardım edecektir.

Veli Dursu, Kasım 1976 (İşçinin Sesi Sayı: 119, 17 Ocak 1980)

Bunalım Kalıcıdır⁶

Kongremizi yaptığımız şu günlerde Türkiye işçi sınıfı, onun öncü partisi TKP, sendikal örgütü DİSK yeni bir tarihsel zafer daha kazandılar. 100 binler, faşist DGM yasasına karşı direndi. Bu bir genel grevdir. Genel grevin yasak olduğu ülkemizde, işçi sınıfımız genel grev hakkını burjuvaziden bileğinin gücüyle, sokakta aldı. Bunun tarihsel önemi vardır. İşçi sınıfımız ve halkımız burjuvazinin tanıdığı haklarla yetinmiyor, onun çizdiği alanda oynamıyor. Sosyalizme giden yolda kıran kırana demokrasi mücadelesi veriyor.

Yurdumuzda bunalım geçici değildir. 1968'lerden bu yana yükselip alçalan dalgalar halinde gelişen derin siyasal kriz, devrimci durumgeçici değildir. Toplumumuzu en ince dokusuna dek giderek saran ve giderek olgunlaşmakta olan bu devrimci durumun, busosyo-siyasal krizin derin ekonomik ve sosyal nedenleri vardır.

Türkiye finans-kapitali, dünya halklarının sömürsünden elde ettiği tekelci süper kârlara dayanarak, bu süper kârların bir kırıntısını kendi işçisine vererek toplumdaki çelişkileri geçici bir zaman için yumuşatabilen Batı finans-kapitalinden farklıdır. Türkiye burjuvazisinin bugün elinde sömürebileceği yer yalnızca Anadolu ve Kıbrıs'da el koyduğu bölgedir. Öyleyse Batıdaki tersine,

⁶ İTİB kongresinde yapılan konuşma metninden çıkan bu yazının imzası *İşçinin Sesi* gazetesinde R. Yürükoğlu olarak atılmış, daha sonra, 1977 yılında basılan *Bunalım Kalıcıdır* broşüründe ise R.Yürükoğlu olarak düzeltilmiştir.

kârını arttırmak isteyen Türkiye tekelci burjuvazisi, en başta ve başlıca Türkiye işçisini, halkını, daha yoğun, daha yoğun sömürmek zorundadır. Olan da budur.

Bugün Türkiye işçi sınıfının sömürü oranı %400 civarındadır. Bu oran, gelişmiş kapitalist ülkelerde olduğundan çok fazladır. Bu nedenle, burjuvazi, işçimizin istediği insanca yaşama koşullarının bir küçücük parçasını bile ona veremez. Tam tersine, işçinin hiçbir isteğini sağlayamayacağı gibi, onu daha da ezmek yolundan yürüyecektir. Bu çelişki sosyalizme dönüşmek üzere gerçek bir demokratik devrimden başka hiçbir yolla çözülemeyecektir.

İşte bunun için diyoruz ki, Türkiye'nin önünde yalnızca şu iki yol vardır: Ya faşizm, ya sosyalizme giden demokratik devrim. Faşizm, tekelci burjuvazinin daha fazla, daha rahat sömürü isteğini, sosyalizme giden demokratik devrim, halkımızın insan gibi yaşama özlemini doyuracaktır. Ya faşizm, ya sosyalizme giden demokratik düzen. Üçüncü yollar hep geçicidir. Yurdumuzda, bu sosyo-ekonomik koşullarda, halkımızla emperyalizm, halkımızla finans-kapital arasındaki çelişkileri çözmek için sosyal-demokrasinin de e1inde bir anahtarı yoktur.

Yurdumuzda son yıllarda yaşadığımız olayları bu çerçeve içinde anlamalıyız. Buhran, bunalım geçici değildir. Daha da yükseleceğini, duyulmadık boyutlar alacağını hep birlikte göreceğiz. Türkiye devrime gidiyor. Türkiye Komünist Partisi Genel Sekreteri İsmail Bilen'in, Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Berlin Konferansı'nda "Türkiye'nin, emperyalizmin, NATO'nun zayıf noktası olduğu"nu söylemesi boşuna değildir.

Türkiye'de sendikalaşma oranı, Fransa, Federal Almanya, İtalya gibi ülkelerden daha yüksektir. Yalnızca

1975 yılında DİSK'e yüzbin işçi katıldı. 1 Mayıs Taksim çıkışı, kapitalist ülkeler arasında en büyük gösteri oldu. TKP'nin sancağı tekrar açıldı, yurt çapında dalgalanıyor. Bir daha da dürülmeyecektir. İşçisiyle, köylüsüyle, öğrencisiyle tüm hareketler devrim rayına oturuyor ...

Ama bu durumdan yararlanabilmek gerek. Bu ağır ağır olgunlaşmakta olan devrimci durumu devrime dönüştürebilmek gerek. Yoksa tarihte, devrime varmadan sönen, ya da hazırlıksızlık yüzünden yenilen devrimci yükselişler çok görülmüştür. İşte burada bolşevik ruhun, dövüşken karakterin, örgütlü hareketin, örgütlerimizin önemi geliyor. Yığınlardaki politik bilinç yükselişini iyi değerlendirmeli, onları zaman geçirmeden örgütlemeli, Leninci siyasal savaşa sürmeliyiz. Türkiye'de, Avrupa'da örgütlerimiz de bu yoldan yürüyorlar. İTİB de öyle.

İTİB, bugün gerçek bir işçi örgütü olmuştur. Üyelerinin çoğunluğu, hele yöneticilerinin %100'e yakını işçidir. İTİB, bugün Avrupa'daki devrimci örgütler arasında en yığınsallarındandır. Gazetemiz, *İşçinin Sesi*, Türkiye ve Avrupa'da çıkan en güzel gazetelerden biridir. *İşçinin Sesi*'ne yurdun her yanından, ta köylerden mektuplar geliyor. Ama bu başarıların üstüne kurulup oturamayız. Bugün halkımızın mücadelesi görülmedik boyutlar almıştır. Bu durum önümüzde yeni olanaklar açıyor. Bu durumdan yararlanmalıyız. İTİB'in üye sayısını 3 katına, 4 katına çıkarmalı, onu dev bir örgüt yapmalıyız. Bu sayı gerçekçidir. Yeter ki azimle çalışalım ve sekterliklerden uzak çalışalım.

Bu kongreyle İTİB 5 yaşını dolduruyor. Kurulduğunda 5 kişiydi. Nereden nereye geldik... Beş yıl içinde geçtiğimiz bu yol nereye gideceğimizi de gösteriyor.

Dev bir İTİB yaratmak yolundan yürüyelim...

Türkiye devrim hareketine daha yararlı olabilmek

için yürüyelim...

Enternasyonal görevlerimizi daha iyi yapabilmek için yürüyelim...

Yaşasın halkımızın kalbinde tutuşan devrim ateşi...

İşçinin Sesi, Sayı 54, 9 EKİM 1976

Bunalım Kalıcıdır⁷

Geçtiğimiz günlerde Türkiye işçi sınıfı, onun öncü partisi TKP, sendikal örgütü DİSK yeni bir tarihsel zafer daha kazandılar. 100 binler, faşist DGM yasasına karşı direndi. Bu bir genel grevdir. Genel grevin yasak olduğu ülkemizde, işçi sınıfımız genel grev hakkını burjuvaziden bileğinin gücüyle, sokakta aldı. Bunun tarihsel önemi vardır. İşçi sınıfımız ve halkımız burjuvazinin tanıdığı haklarla yetinmiyor, onun çizdiği alanda oynamıyor. Sosyalizme giden yolda kıran kırana demokrasi mücadelesi veriyor.

Yurdumuzda bunalım geçici değildir. 1968'lerden bu yana yükselip alçalan dalgalar halinde gelişen derin siyasal kriz, devrimci durumgeçici değildir. Toplumumuzu en ince dokusuna dek giderek saran ve giderek olgunlaşmakta olan bu devrimci durumun, busosyo-siyasal krizin derin ekonomik ve sosyal nedenleri vardır, Türkiye finans-kapitali, dünya halklarının sömürsünden elde

⁷ *Bunalım Kalıcıdır* broşüründe yer alan bu metin, *İşçinin Sesi* gazetesinin 9 EKİM 1976 tarihli 54. sayısında yayınlanan aynı başlıklı yazının redakte edilerek kısaltılmış halidir.

ettiği tekелci süper kârlara dayanarak, bu süper kârların bir kırıntısını kendi işçisine vererek toplumdaki çelişkileri geçici bir zaman için yumuşatabilen Batı finans-kapitalinden farklıdır. Türkiye burjuvazisinin bugün elinde sömürebileceği yer yalnızca Anadolu ve Kıbrıs'da el koyduğu bölgedir. Öyleyse Batıdaki tersine, kârını arttırmak isteyen Türkiye tekелci burjuvazisi, en başta ve başlıca Türkiye işçisini, halkını, daha yoğun, daha yoğun sömürmek zorundadır. Olan da budur.

Bugün Türkiye işçi sınıfının sömürü oranı %400 civarındadır. Bu oran, gelişmiş kapitalist ülkelerde olduğundan çok fazladır. Bu nedenle, burjuvazi, işçimizin istediği insanca yaşama koşullarının bir küçük parçasını bile ona veremez. Tam tersine, işçinin hiçbir isteğini sağlayamayacağı gibi, onu daha da ezmek yolundan yürüyecektir. Bu çelişki sosyalizme dönüşmek üzere gerçek bir devrimden başka hiçbir yolla çözülemeyecektir.

İşte bunun için diyoruz ki, Türkiye'nin önünde yalnızca şu iki yol vardır: Ya faşizm, ya sosyalizme giden ileri demokratik düzen. Faşizm, tekелci burjuvazinin daha fazla, daha rahat sömürü isteğini, sosyalizme giden ileri demokratik düzen (ise-Red.) halkımızın insan gibi yaşama özlemini doyuracaktır. Ya faşizm, ya sosyalizme giden demokratik düzen. Üçüncü yollar hep geçicidir. Yurdumuzda, bu sosyo-ekonomik koşullarda, halkımızla emperyalizm, halkımızla finans-kapital arasındaki çelişkileri çözmek için sosyal-demokrasinin de elinde bir anahtarı yoktur.

Yurdumuzda son yıllarda yaşadığımız olayları bu çerçevede içinde anlamalıyız. Buhran, bunalım geçici değildir. Daha da yükseleceğini, duyulmadık boyutlar alacağını hep birlikte göreceğiz. Türkiye devrime gidiyor. Türkiye

Komünist Partisi Genel Sekreteri İsmail Bilen'in, Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Berlin Konferansı'nda "Türkiye'nin, emperyalizmin, NATO'nun zayıf halkası olduğunu" söylemesi boşuna değildir. Türkiye'de sendikalaşma oranı, Fransa, Federal Almanya, İtalya gibi ülkelerden daha yüksektir. Yalnızca 1975 yılında DİSK'e yüzbin işçi katıldı. 1 Mayıs Taksim çıkışı, kapitalist ülkeler arasında en büyük gösteri oldu. TKP'nin sancağı tekrar açıldı, yurt çapında dalgalanıyor. Bir daha da dürülmeyecektir.

İşçisiyle, köylüsüyle, öğrencisiyle tüm hareketler devrim rayına oturuyor ... Ama bu durumdan yararlanabilmek gerek. Bu ağır ağır olgunlaşmakta olan devrimci durumu devrime dönüştürebilmek gerek. Yoksa tarihte, devrime varmadan sönen, ya da hazırlıksızlık yüzünden yenilen devrimci yükselişler çok görülmüştür. İşte burada bolşevik ruhun, dövüşken karakterin, örgütlü hareketin, örgütlerimizin önemi geliyor. Yığınlardaki politik bilinç yükselişini iyi değerlendirmeli, onları zaman geçirmeden örgütlemeli, Leninci savaşa sürmeliyiz.

Yaşasın halkımızın kalbinde tutuşan devrim ateşi...

Bunalım Kalıcıdır, sf.9-10, Haziran 1977 https://emarvakfi.net/wp-content/uploads/TKP-IS/Kitaplar/PDF/bunalimkalicidir_1977.pdf

Ekim Devrimi'nin dersleri yolumuzu aydınlatıyor

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, Rus işçilerinin ve yoksul köylülerinin, Bolşevik Partisi öncülüğünde ve Lenin'in rehberliğinde tarihe altın harflerle yazdıkları şanlı bir sayfadır. Ekim Devrimi, emperyalist sistemde ilk gediği açmış, dünyanın altıda birinde sömürüyü yokederek, “yeni bir sınıfın egemenliği çağı”nı, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açmıştır. Ekim Devrimi, dünyayı temelinden etkileyen büyük bir tarihsel olaydır.

Ancak, Büyük Ekim Devrimi'ni yalnızca “Rus tarihinin altın sayfası” olarak görmek ya da göstermeye çalışmak da gerçekte bu büyük devrimin öğrettiklerini gizlemek anlamına gelir. Çünkü Ekim Devrimi'nin güncel önemi de çok büyüktür. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi demokratik devrimin sosyalist devrime dönüşmesinde *proletarya hegemonyasının* oynadığı rolü somut olarak göstermiştir. Demokratik devrim, anti-emperyalist devrim sosyalist devrime dönüşecekse, sosyalist devrim gerçekleştirilecekse, bu ancak devrimde *proletarya hegemonyasının* sağlanması yoluyla olur.

Büyük Ekim Devrimi ve ardından gelen iç savaş, devrimi savunmanın önemini, devrimin hemen ertesinde sınıf mücadelesinin daha da şiddetlendiğini ve içli dışlı gerici burjuvaziye karşı *proletarya diktatörlüğünün* kaçınılmaz bir gereklilik olduğunu kanıtlamıştır. *Proletarya diktatörlüğünün*, sömürü ve sömürü edebiyatı

“özgürlüğü” isteyenler için bir cehennem ve işçi ve emekçiler için ise bir cennet olduğunu da, Ekim Devrimi'nden buyana tüm Sovyet pratiği kanıtlamıştır.

Büyük Ekim Devrimi devrimci şiddet olmadan sömürücülerin hizaya getirilemeyeceğini, ancak şiddetin derece ve biçimini sömürücülerin kendi tavrının belirleyeceğini göstermiştir. Ve en önemlisi, ancak Bolşevik Partisi gibi gerçekten çelik disiplinli, Marksist-Leninist teoriyle silahlanmış, *proleter enternasyonalizmine* bağlı ve işçi sınıfının en seçme unsurlarından oluşan bir partinin, işçi sınıfını ve halkı kurtuluşa götürebileceği, Ekim Devrimi'nden anlaşılmıştır.

Öte yanda, Büyük Ekim Devrimi'nin kendisi proleter enternasyonalizminin zaferidir. Rusya'da yaşayan çeşitli milletlerden ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler bir çatı altında, Bolşevik Partisi'nin önderliğinde savaşarak zafere ulaşabildiler. Bugün bazıları Ekim Devrimi'ni sadece Rusya koşullarına özgü, tarihsel bir olay olarak göstererek, Marksizm-Leninizm'in temel taşlarına el uzatmaya çalışıyorlar. Bizim işçi sınıfımızın partisi TKP, buna karşı olduğunu defalarca belirtmiş, proleter enternasyonalizmini, Marksizm-Leninizm'in temel ilkelerini açık sözlülükle savunmuştur. Türkiye'de TKP'nin artan saygınlığı ve gücü bir yanılla da işte buna dayanmaktadır.

Büyük Ekim Devrimi'nin 59. yıldönümünde, Marksizm-Leninizm'in bu devrimde somutlaşan ilkelerinin ölmezliğini vurguluyoruz. Dünya ilerici insanlığına ve devrimci önder Sovyetler Birliği'ne Büyük Ekim Devrimi'nin 59.yılı kutlu olsun!

Olanaklar ve Tehlikeler Artıyor

1976 yılı 1 Mayıs'ında Londra'da 3.000, Madrid'de 10.000, Lizbon'da 100.000, Paris'de 200.000 kişi ve İstanbul'da ise 500.000 kişi yürüdü. Türkiye'deki 1 Mayıs çıkışı sosyalist ülkeler dışında dünyada en yığinsal gösterilerden biri oldu. İşçi hareketlerinin özü değişti. Ekonomik mücadeleler giderek siyasal nitelik alıyor. İşçi sınıfı her olayda 100 binler halinde sokakları dolduruyor. İşçi sınıfımız tüm öteki emekçi sınıf ve tabakalara önderlik ediyor, onları ilerletiyor, mücadelelerine proleter yöntemler taşıyor. Yurdumuzda sınıf mücadelesinin düzeyi hızla yükseliyor. Tüm bunlar TKP Genel Sekreteri İ.Bilen'in Avrupa Komünist ve İşçi Partileri toplantısında altını çizdiği bir olgunun sonuçlarıdır. Şöyle diyordu TKP Genel Sekreteri:

“Partimiz, Türkiye'de anti-emperyalist, demokratik hareketlerin güçlenmesinin objektif koşullardan doğduğuna, zıtların gittikçe sivrileştiğine, bütün görüşlere karşın Türkiye'nin emperyalizmin, NATO'nun zayıf noktası⁸ olduğuna inanıyor.”

Toplumdaki tüm çelişkiler keskinleşirken burjuvazinin iç çelişkileri de keskinleşiyor. İ.Bilen'in aynı

8 Bu alıntı *Bunalım Kalıcıdır* broşüründe şöyle naklediliyor:

“Şöyle diyordu TKP Genel Sekreteri: ‘Partimiz, Türkiye'de anti-emperyalist, demokratik hareketlerin güçlenmesinin objektif koşullardan doğduğuna, zıtların gittikçe sivrileştiğine, bütün görüşlere karşın Türkiye'nin emperyalizmi, NATO'nun zayıf halkalarından biri olduğuna inanıyor.’”

konferansda söylediği gibi, “tekelci olmayan burjuvazi ile tekelci burjuvazi arasındaki çelişki ve çatışmalar zaman zaman kanlı bir nitelik alıyor.” Kısacası Türkiye, sınıf mücadelesinin dünyada en yüksek olduğu ülkelerden birisidir.

Peki tüm bunlar ne anlama geliyor? Yurdumuzda, ağır ağır devrimci durumun olgunlaştığı anlamına geliyor. Bazıları, “devrimci durum” deyince hemen devrim olacakmış gibi anlıyorlar. Oysa her devrimci durumun sonu devrime varmadığı gibi, devrimci durumu tek bir bütün olarak da anlayamayız. Devrimci durum, içinde çeşitli aşamalar barındıran bir süreçtir. Ve Türkiye bu sürecin henüz başlarındadır.

Devrimci ortamda, yığınların hareketlendiği ortamda işçi sınıfı ve bağlaşıkları bunalımdan devrimci dönüşümler yoluyla çıkış ararken, gerici güçler, Türkiye finans-kapitali de faşizme tırmanarak kurtulmayı hesaplıyor. İşte bu nedenle Türkiye’de hem olanaklar hem de tehlike artıyor.

Herşeyi “dibinden” anlayan Maocular bunu anlayamıyorlar. Onlara göre “ya odur, ya budur”, “ikisi birlikte olamaz.” Maocular diyorlar ki, “Faşizmin tırmanması görüşü gerici-revizyonist bir teoridir. Aslında Türkiye’de devrimci durum geliyor, devrim olacak.” Maocular, faşizm tehlikesinin arttığını yığınlara duyurmak istemiyorlar. Böylece emekçileri faşizme karşı hazırlıksız bırakıyorlar. Neden faşist tehlike artıyor? Çünkü sınıf mücadelesi hızla yükseliyor, devrimci olanaklar artıyor. Bunlar yapışık kardeşlerdir.

Bunu anlayamayan sadece Maocular değildir. Bazıları da faşist tırmanmayı görünce devrimci durumun varlığından söz etmeyi olanaksız buluyor. Bu da faşizm

tehlikesini abartarak kitleyi pasifize eden oportünist bir çizgidir.

Devrimci olanakların arttığı dönemlerde, moral hazırlık, örgütlülük düzeyi, yığınlara önderlik en büyük önemi kazanır ve devrimci durumun gelişip aşılmasının, devrime varışının garantisi olur. Ne var ki, TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in aynı konferansda dediği gibi, “anti-emperyalist devrimci güçler dağınıktır ve bu devrim hareketini güçten düşürüyor.” Bu zaafın giderilmesi, bir yandan işçi sınıfının birliğinin oluşturulması, bir yandan da tüm anti-emperyalist güçlerin eylem birliğinin sağlanması için savaş en güncel zorunluktur. Ve bu da işçi sınıfı içine sızmaya çalışan oportünist görüşlerle uzlaşmaz savaşı gerektirir.

İşçinin Sesi Sayı 56, 13 Kasım 1976

***Atılım*'ın Yaşgünü Kutlu Olsun!**

Türkiyemiz önemli günler yaşıyor. Cıvı cıvı bir sınıf mücadelesi yürüyor. Devrimci olanaklar ve aynı zamanda faşist tehlike artıyor. Ya “sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni devrim yoluyla kurmak”, ya faşizmin demir pençesi. Bu ikilem her geçen gün kendini daha şiddetle hissettiriyor.

Bu ikilemin bir yanı, “sosyalizme açılan ileri demokratik düzen” savaşımı TKP ile sıkı sıkıya bağlıdır. Bu savaşımın yolunu, yönünü belirleyen, başını çekenin TKP olduğunu artık sağırklar duyuyor, körler görüyor. Zaten savaşımın içinde bulunduğu aşamayı değerlendiren, onun adını koyan TKP'dir. Bugün yığınları saran “ileri demokrasi” sloganı TKP'nindir. Başı çekenin TKP olduğunu bu da kanıtıyor.

Bu büyük savaşım sürerken, Aralık sayısıyla birlikte *Atılım* 3'üncü yaşını dolduruyor. Dedik, Türkiye önemli günler yaşıyor. Bu önemli günlerde *Atılım* da tarihsel günler yaşıyor⁹. Bu nedenle, *Atılım*'ın üçüncü yaş gününü kutlarken onu tarihsel yerine doğru oturtmakla karşı karşıyayız.

TKP'nin 55. yılında yaptığı konuşmada Genel Sekreter İ. Bilen şöyle diyor:

“Bugünkü aşamada devrimci güçlerin ileriye doğru atılımlar yapmasına yol açan nesnel koşullar,

⁹ Bu, *Bunalım Kalıcıdır* broşüründe “rol oynuyor” şeklinde redakte edilmiş.

olanaklar olgunlaşıyor. Partimiz bu nesnel olanakları kaçırmamak zorundadır. Yoksa kervanın kuyruğunda kalır, nal toplarız. Evet, partimiz yeni girişim ve atılımlarıyla belini doğrultuyor, politik varlığını somut, güncel savaşlarla gösteriyor. Partimizin hem örgütsel, hem moral-töresel otoritesi yığınlar arasında büyüyor. Parti kadrolarını geliştiriyor. Her yanlı bir oluşum içindedir.”

İşte *Atılım*'ı her şeyden önce bu oluşumun ışığında görmek gerekir.

Konuşmada devamla, “Memlekette sınıf savaşları sertleşiyor. İşçi-sendika hareketi yeni yeni boyutlar alıyor. Ulu sal bağımsızlık, demokratik bir düzen, demokratik haklar, ileri demokratik bir hükümet için olan direniş geniş yığınları, toplumun değişik katmanlarını kucaklıyor. İşçiler, grevlerde, kimi yerlerde, fabrikalara el koymalara kadar gidiyor. İşçi sınıfı, demokratik bir düzen için yürütülen savaşa kendi damgasını vurmak, kendi hegemonyasını oluşturmak yoluna yöneliyor” diyor. İşte *Atılım*'ın başka bir işlevi: *Atılım* işçi sınıfı hegemonyasının önemli kayışlarındanır.

Atılım, kendiliğinden gelme hareketleri bilinçli savaşa dönüştürmede çok önemli rol oynuyor. İ. Bilen: “Yığın çıkışları var, gelişiyor. Bunlara biz sarılmazsak, oportünisti, iti köpeği sarılır. Bundan biz yararlanmazsak başkaları yararlanır. Maocusu, likidatörü onu soysuzlaştırır. Kendiliğinden gelen yığın hareketlerini bilinçli, örgütlü, Leninci politik savaşa çevirmek partimizin görevi, tarihsel ödevidir” diyor. İşte *Atılım*'ı butarihsel ödev çerçevesinde de görmek gerek.

Atılım, Marksist-Leninist ilkelerin bekçisidir. İ.

Bilen aynı konuşmada “Biz, politikamızı savunurken Leninci ilke ve ülküleri savunurken, bu ilkelere, ülkelere saldıranlarla savaşıyoruz. Biz Marksçı-Leninci ülkülerimizden kimseye en küçük bir ödün vermeyiz” diyor. Gerçekten de *Atılım*'ın üç yıllık çizgisi berraktır, oportünizmle savaştır.

Atılım, hamarat bir örgütçüdür. İ. Bilen: “Partimiz işçi sınıfı hareketiyle, yığınlarla savaşçı bağlar kurmayı, bunlarla savaş süreci içinde daha sıkı bağlanmayı, çalışmalarında başa almıştır. ‘Her fabrika partimizin birer kalesi olmalıdır!’ Bu belgeyi Lenin, bundan 71 yıl önce: *Bir adım ileri, iki adım geri* yapıtında ileri sürmüştür. Lenin'in bu çağrısı, bu öğütü, hele bugün, bizim içindir” diyor. *Atılım* bu savaşın göbeğinde, yığınları derliyor, topluyor.

Ve İ. Bilen: “Partimizin Marksçı-Leninci ülkü ve ilkeleri onun moral-töresel etkinliğinin otoritesidir. Bu otoriteyi gözbebeğimiz gibi koruyacağız. Partimiz bu Leninci otoriteyi çetin savaşlarla kazanmıştır. Onu işçi sınıfına, yığınlara, halkımıza mal edeceğiz!” diyor. Gerçekten de *Atılım* TKP'nin otoritesini yığınlara mal ediyor. *Atılım* savaşımıza ışık tutuyor.

Çok yaşasın bu kendi küçücük, işi, işlevi kocaman gazete! *Atılım*'ın üçüncü yaşı, tüm halkımıza, en başta işçi sınıfımıza kutlu olsun!

İşçinin Sesi Sayı 58-59, 24 ARALIK 1976

Oportünizme karşı uyanık olalım

Türkiye kaynıyor. Yerli ve yabancı finans kapital, toprak beyleri emekçi halka kudurca saldırıyor. Kan döküyor. Bunun karşısında, milyonlar, yığınlar, silkinip başlarını yükseltiyor, savaş bayrağını fabrikalara, tarlalara, okullara dikeyor. Devrimci durum gelişiyor, olgunlaşıyor, faşizm tehlikesi artıyor, iyice güncelleşiyor.

Düşmanın baskısı arttıkça, devrimci cephede oportünizmle savaşın önemi de artıyor. Oportünizme karşı katı uzlaşmasız tutum almak bazılarına “sekteklik” gibi geliyor. Oysa oportünizmle savaş sekteklik değildir. Oportünizmle savaş, yığın politikasını bir kenara atmak değil, tersine onu gerçekçi ve sağlıklı bir tabana oturtmak savaşıdır. Dünya komünist hareketinin deneyimleri, özellikle günümüz Avrupası, oportünizmle savaş ne denli ertelersen, onun da o denli azıttığını gösteriyor.

Yerli-yabancı tekellerin erki ele geçirdiği, halkın üstüne silahla, panzerle yürüdüğü, Komünist Partisi'nin gizli çalışmak zorunda kaldığı küçük burjuvalar denizi Türkiye'de oportünizmin ekonomik, sosyal, siyasal tabanı vardır. Bunu anlamak gerek. Öte yanda, dünya komünist hareketinde yeniden başını kaldıran oportünizm yılanının ideolojik yankılanmasını da küçümsemeyelim.

Oportünizm her zaman, her yerde “taktikler”de gizleniyor, “taktikler” le başlıyor. “Taktik için böyle yapmalıyız” cümlesi oportünistlerin tılsımlı cümlesidir. Onlar, “halk şimdilik meseleyi anlamıyor, onun için taktik

yapmalıyız” derler hep. Böylece ilkeselliği, ilkesel davranmayı güme götürürler. Stalin’in bir yazısında aktardığına göre Lenin her zaman “tek doğru politika ilkesel politikadır” dermiş. Ama ne gam, oportünistlere hiç de öyle gelmiyor. Onlar “canım şu küçük sorunda ilkesiz davranmakla dünyanın sonu gelmez” diyorlar. Oysa Leninciler iyi biliyorlar ki "azıcık oportünistlik” diye bir şey olamaz.” Azıcık oportünistlik, azıcık hamileliğe benzer. Mutlaka sonunda bebek doğar. O da milliyetçilik, şövenizm, karşı-devrimdir.

Oportünizm, düşmanın ideolojik saldırısının en yoğun olduğu noktalarda patlak verir. Tüm deneyler bu gerçeği kanıtlıyor. Emperyalizmin ideolojik saldırısının en yoğun olduğu alan da sosyalist ülkeler ve en başta Sovyetler Birliği'dir. Proletarya enternasyonalizmi ve proletarya diktatörlüğüdür. Öyleyse oportünizm de bu noktalardan kendini dışa vuracaktır. Hele Türkiye'de. Burjuva toplumunda “saygıdeğerlik” elde edebilme, “legaliteyi koruyabilme” için “biraz” taviz verirsin. Hemen gazeteler seni yazar, radyolar seni söyler. Ama bujuvazi bu ufak tavizle doymaz, “bak ne güzel ne güzel, ama yetmez, sana inanmamız için biraz daha söyle” der. Söylersin. Yine yetmez. Burjuvazi doymaz. Daha verirsin. Daha ister. Böyle gider.

İşte bazı TİP yöneticilerinin durumu buna örnektir. Türkiye işçi sınıfının “biricik” partisiyiz diye başladılar, işi komün istleri jurnallemeye vardırıdılar. Bunların oportünistlik tarihleri eskidir. Behice Boran, 1968'de, Çekoslovakya'yı emperyalist tuzaktan kurtararak enternasyonalist görevlerini yerine getiren Varşova antlaşması ülkelerini burjuva basınında kınamıştı. Bugün ise, Ocak ayında birinci sayısı çıkan *Yurt ve Dünya*

dergisinde, proleter enternasyonalizmi ve proleter diktatörlüğü kavramlarını sündürdükçe sündürüyorlar, eveleyip geveliyorlar. “Tarihsel uzlaşmayı” çok “yaratıcı” buluyorlar. Öte yanda “TKP legale-çıkısa da biz ayrı bir parti olarak çalışacağız” sözleri kulaklara fısıldanıyor.

Maoculuğun gelişimi de bir başka örnek. Nereden nereye geldiler. Emperyalizmin en büyük işbirlikçisi oldular.

Görülüyor ki oportünizm denen illetin bir iç mantığı var. Önemsiz önemsiz konularda ortaya çıkan küçük küçük filizlerini yok etmedin mi büyüyor, dallanıp budaklanıyor. *Ve oportünizm bataklığının dibinde karşı-devrim yatıyor.*

İşçi sınıfının birliğini kurabilmek, halkın en geniş devrimci cephesini gerçekleştirebilmek ve devrimde proleter hegemonyasını sağlayabilmek için oportünizmle savaş ertelenemez bir görevdir. Yakınlaşan faşizm tehlikesine karşı halkımızı örgütleme savaşımı, her çeşit oportünizme karşı savaş daha da güncel yapıyor.

İşçinin Sesi Sayı 62, 10 Şubat 1977

Yiğidin ardında duran olmalı

Kapitalist toplumda çatışma, savaşım hiç durmaz. Hele bunalım dönemlerinde tüm toplum ayaklanır. O zamana dek kenarda duran kesimler de savaşa dalar. Ama savaşımın başarılı olabilmesi, bu yıkılası düzene son verip kurtuluşu sağlayabilmesi, toplumun en devrimci gücü olan işçi sınıfının siyasal yaşamda örgütlenerek bu binlerce, onbinlerce direnişi tek bir güç ü yatakda toplayabilmesine bağlıdır. Böylesi bir örgütlenme yeni tip, Leninci bir partidir. İşçi sınıfının politik partisinin adı Komünist Partisidir. İşçi sınıfı, devrim süreci içindeki “hegemonya”sını Komünist Partisi eliyle yaşama geçirir.

Türkiye işçi sınıfının politik partisi Türkiye Komünist Partisi'dir. Devrim sürecinde işçi sınıfının hegemonyasını sağlayacak olan Türkiye Komünist Partisi'dir. Emperyalizme, yerli finans oligarşisine ve toprak beylerine karşı halkımızın en geniş birliğini kuracak olan Türkiye Komünist Partisi'dir. Halkımızı “ileri demokrasi” kapısından “sosyalizm” bahçesine çıkaracak, insanın insana kulluğunu yok edecek olan Türkiye Komünist Partisi'dir.

TKP, 24 Mayıs 1973 tarihli MK Politik Bürosu oturumunda aldığı kararlardan, yönetim katında yaptığı değişikliklerden, parti içi yaşamda oportünizme ve likidasyona son vermesinden sonra birdenbire ayağa kalktı. 1973 öncesindeki 20 yıl içinde Parti'nin her türlü zorluğa ve engele karşın kalbinin derinliklerinde

söndürmeden saklayabildiği Leninci kıvılcım tekrar kordadı, yurdun her yanında alev alev yanıyor. Bu gelişimi herkes gibi, İngiltere'de savaşımını sürdüren yurtseverler de görüyorlar.

TKP'deki bu dolu dizgin güçlenme Türkiye toplumunu temelinden sallamaya başladı. İlericiler, yurtseverler, devrimciler bu oluşumu coşkuyla karşılıyorlar. Gericiler, faşistler, maocu bozkurtlar, her boydan sapıklar telaş içinde kuduz köpek gibi kendilerini ordan oraya vuruyorlar. TKP'ye ve onun yolunu yol bilmiş partisz yığınlar, örgütlere hayasızca saldırıyorlar. Bunda her yolu deniyorlar.

Katkı dergisi ve Kerim Sadi'nin çevresinde yuvalanmış bir grup “Komünist Partisi” kurma hazırlıkları yapıyor! Dergilerinde açıkça yazıyorlar. Amaç belli: Hedef şaşırtmak. İpler kimin elinde, o da belli: MİT'in elinde. Öyleyse yiğit işçi sınıfımız da bunlara güzelinden bir şamar hazırlayacaktır. Bunlar da eski provokatörlerin yanında layık oldukları yeri alacaklardır.

Son günlerde iyice yoğunlaşan provokasyon ağından *İşçinin Sesi* de nasibine düşeni alıyor:

Yine *Katkı* dergisi, Mart 1977 sayısında ne anlama geldiği belirsiz cümleler içinde “son yılların popüler gazetesi” dediği *İşçinin Sesi*'ne bir takım ilişkiler yakıştırıyor.

Öte yanda, artık iyiden jurnalcilik mesleğine geçen maocu grupçuklar, yayınlarında çarşaf çarşaf “TKP ile ilişkide olan kişi ve örgütler”i açıklıyorlar, polise ihbar ediyorlar: *Halkın Birliği* denen maocu paçavra 1 Mart 1977 tarihili sayısında “*İşçinin Sesi*, TKP'nin İngiltere'de çıkardığı resmi organıdır” diyor. Bu ihbarcılığın da amacı açık. *İşçinin Sesi*'nin Türkiye'de binlerce okuyucusu var. Amaç faşist polisi bu binlerin üstüne salmak. Ve nitekim bu “ihbar”dan

17 gğn sonra EGO'da çalışan iki işçi, İşçinin Sesi okudukları için TKP üyesi diye tutuklandılar.

Yine aynı günler içinde Türkiye'nin Sesi radyosu, "TKP'nin yayın organı olduğu ortaya çıkmış olan *İşçinin Sesi* gazetesi" diye yayın yaptı. Nasıl ortaya çıkmış? Maocular öyle yazıyor ya! Burjuvanın radyosu şunun şurasında kime inanacak?

Ama burjuvazi de, faşisti de, maocu milliyetçisi de bir şeyi unutuyorlar. Ne *İşçinin Sesi*, ne onun binlerce okuyucusu böylesi baskılardan yılmazlar. Yılmadıkları için bu savaştadırlar. "Kuştan korkan darı ekmez" demişler.

Bugün yurdumuzda çok geniş bir halk kesimi, işçi sınıfımızın öncü partisinin çizdiği savaş hattını yürekten benimsiyor. Bugün ondan da daha geniş bir kesim TKP'ye konan yasağın kalkması savaşımını, demokrasi savaşımının özü, ruhu olarak görüyor. Burjuvazinin kanlı terörle yer altında çalışmaya zorladığı TKP'yi, adını ağzımıza almayarak bir de biz mi gömeceğiz? Türkiyeli hiçbir devrimci bu onur kırıcı yoldan yürümecektir. BİZ DE YÜRÜMÜYORUZ. Bir halk şiiiri şöyle diyor:

"Yiğit olan kurt gibi bakar
Düşmanı görünce ayağa kalkar
Kapar mızrağını meydana çıkar
Yiğidin ardında duran olmalı"

O yiğit, boylu boyunca savaşa çıkmış işçi sınıfımızın politik örgütü Türkiye Komünist Partisi'dir. Yiğidin ardında duran olmalı. BİZLER, YÜZ BİNLERCE DEVRİMCİ DE ONUNARDINDA DURUYORUZ. İşte hepsi bu!

İşçinin Sesi Sayı 66, 9 Nisan 1977

Fransa'daki Yerel Seçimlerin Ardından

Fransa'da 13 ve 20 Mart tarihlerinde yerel seçimler yapıldı. Fransız Komünist Partisi, Sosyalist Parti ve sol radikallerden oluşan sol cepheoyların %51.5'ünü alarak ülke çapında başarı kazandı. Sol cephenin bu başarısı, sosyal kurtuluş yolunda ilerici güçler arasında eylem birliğinin olanaklı, hatta zorunlu olduğu görüşünün tüm dünyaya yayılmasında olumlu bir rol oynayacaktır.

Ne ki, Fransa'daki sol cephenin seçimlerdeki başarısı, bir Lenincinin her zaman sahip olduğu “eleştirisel yaklaşımı” unutturmamalıdır. Proleter enternasyonalizmini, proleter diktatörlüğünü “devrimci süreçte işçi sınıfının, politik partisi olan Komünist Partisi eliyle uyguladığı hegemonya” fikirlerini reddederek kazanılmış “seçim” başarıları buz üstüne yazılmış yazılara benzer.

İşçi sınıfının devrimci süreçte işçi sınıfının kendi partisi olan Komünist Partisi eliyle uyguladığı “hegemonya”sını, Komünist Partisini silerek yalnızca “işçi sınıfı”, hegemonyayı silerek “yönlendirme” (“işçi sınıfının yönlendirmesi”) yapan görüş, politik yaşamda Komünist Partisini giderek başka güçlerin peşine takmaktan başka sonuç vermez.

Bir yandan sol cephenin seçimlerde aldığı *ortak* sonucu öteki partilerle kıyaslarken, öte yandan da sol cephe *içinde* alınan sonuçları kıyas ne demek istediğimizi daha açık eder.

Fransa'da sol cephe fikrinin ilk uygulamaya geçtiği

1934 yılında Maurice Thorez'in yönetimindeki FKP, Fransız Sosyalist Partisinin beşte biri kadar ufaktı. Ama Thorez birlik imzalamayı gene de başardı. Ve 3 yıl sonra 1937'de KP tam 11 defa büyüyerek SP'nin beş katına çıkmıştı.

Bugünkü sol cephe ise pek bu örneğe benzemiyor. Ortak hükümet programının hazırlandığı 1972 yılında Sosyalist Parti, Komünist Partisi'nden çok daha küçüktü, hele işçi sınıfının iyice dışına, orta tabakalara çekilmişti. Aradan geçen 5 yıl içinde SP'nin büyümesi KP'yi çok aştı ve bugün SP, KP'den daha büyüktür, daha çok oy alıyor. Örneğin 1974 seçimlerinde KP oy kaybetti, SP oy kazandı. 20 Mart 1977 seçimlerinde ise KP'nin çoğunlukta olduğu belediye meclisi sayısı 50'den 72'ye çıkarken, SP'ninkiler 46'dan 81'e çıktı. (Bu durum TKP politbüro üyesi Ahmet Saydan'ın Kasım 1976 tarihli *Yeni Çağ*'da yazdığı "proletarya diktatörlüğüyle ilgili bazı sorunlar" yazısının ne denli doğru olduğunu da kanıtlıyor.)

Bir başka nokta, bu seçimlerin KP'nin aldığı sonucu tam gerçekçi yansıtmadığıdır. Çünkü seçim öncesi alınan bir kararla ilk kez Sosyalist Parti üyelerini birinci turda komünist adaylara oy verince çağırdı ve ilk kez SP adayları da komünist adayları destekledi.

Sonuç olarak, 20 Mart Fransa yerel seçimleri sol cephe ve birlik fikirleri için başarılı bir katkı olmuştur. Ne ki, bu cephenin taşıdığı zayıflıkları Türkiyeli devrimciye teşhir etmek de TKP'nin Konya Konferansı kararları gereği her yurtseverin ödevidir. Çünkü TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in de söylediği gibi, doğru anlayış üstüne kurulmuş cephe sorunu bugün Türkiye'de boylu boyunca önümüzde duruyor.

LENİN'İN 107. DOĞUM YILDÖNÜMÜNDE

Leninizmin Özü - Proleter Hegemonyası

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünün yaklaştığı 1977 yılı Nisan'ında Yüce Lenin'in 107. doğum gününü kutluyoruz.

Lenin'in yaş gününü kutlamanın bizce en iyi yolu, onun uğrunda savaştığı ilkeleri canlı tutmaktır. Leninizm bayrağını daha da yükseltmektir. Leninizmi giderek sosyal-demokratlaştırmaya uğraşan akımlar karşısında, “hayır, Leninizm bugün her zamankinden daha doğru, daha canlı ve geçerlidir” demektir.

“PROLETER HEGEMONYASI”: Bu kavram oportünistlerin en korktuğu, en düşman olduğu kavramdır. Dün de, bugün de. Neden mi? Çünkü, tek cümleyle, *Leninizmin özü, ruhu, ana fikri proletarya hegemonyasıdır.* Leninizmin tüm tarihi bunukanıtlar. Lenin ve Bolşeviklerin tarihsel sırası içinde Narodnikler, Ekonomistler ve Menşevik likidatörlerle olan boğuşmalarının altında bu sorun yatar. Rus devrim tarihindeki tüm farklılaşma ve ayrışmaların özü, odak noktası busorundur.

Lenin, proleter hegemonyası fikrini ilk kez 1894'de *Halkın Dostları* yapıtında yeterli bir ayrıntı içinde formüle etti. Bu yapıtında Lenin, kapitalistlerin yalnızca işçileri ezmekle kalmadığını, tüm emekçileri, çalışanları ezdiğini anlattı. Ve toplumun en devrimci sınıfı olan işçi sınıfı bu nedenle tüm sömürülenlerin, emekçilerin, tüm demokratik

güçlerin önünde yükselerek onların öncüsü, hegemonu olmalıdır; kapitalizmi yere çalması için hegemonya işçi sınıfının tarihsel misyonudur dedi.

Leninizmin proletarya hegemonyası için 1894'de Narodniklere karşı başlattığı savaş, 1900'lerde *Iskra* gazetesi, 1905-1906'da *Viperyod* ve *Proletari* gazeteleri ile, 1914'lerde *Zivezda* ve *Pravda* gazeteleriyle sürerek 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin gerçekleşebilmesini sağlamıştır.

Leninizm, devrimci harekette proleter hegemonyasının sağlanması savaşını bugün de dünyanın her yanında ardıcıl sürdürüyor. Dün olduğu gibi bugün de bu savaşın önderi, ışığı Lenin'dir.

TKP'nin tarihsel Konya Konferansı bu Leninci kavramı başa aldı. “Öteki partiler başka sınıfların, biz de işçi sınıfının hegemonyasını sağlamaya çalışıyoruz” dedi. “Proletaryanın hegemonyası sağlanmadan gerçek bir cephe, gerçek bir devrim ve devrimin sosyalizme açılışı sağlanamaz” dedi. “Partimizin tüm eylemleri bunu sağlamaya yöneliktir” dedi.

Oportünistler, hegemonya fikrinin cephe fikriyle bağdaşmadığını öne sürüyorlar. Bunu söyleyenler, siyaset nedir, sınıf mücadelesi nedir, anlamak istemiyorlar. Onlar devrimi, çok yumuşak, “düzenli”, “kararlar” ve “önergeler”le gerçekleşecek birşey olarak görüyorlar. Kafalarında “centilmen anlaşmaları” vardır. Onlar, “siyasetin boşluk tanımadığını”, biri olmazsa mutlaka bir başkasının liderliğe sahip olacağını anlamaktan korkuyorlar. İşçi sınıfı hegemonyasını cephe *fikrimizin* karşısına koymaya, dolayısıyla hegemonya fikrini kitaplardan silmeye çalışanlar günümüzün *Menşevikleridir*. Rus devriminden küçük bir olguyu anlatalım, fikirlerin aynılığı şaşırtacaktır.

Rusya'da 1905 devriminin yenilgisinin hemen ardından, Menşevik liderler *1905 Devriminin Tarihi* adlı 5 ciltlik bir tarih kitabı yazdılar. Bu kitap şöyle diyor:

“1905 devrimi yenildi, yerle bir oldu, çünkü işçiler öteki müttefikleriyle bir ön arılaşma yapmadan, onlarla anlaşmadan 8 saatlik işgünü istemini öne sürdüler. Ve de *genel olarak liberal burjuvazinin kabul edebileceğinden daha ileri gittiler.*”

Bu son cümle, üstünde önemle durulacak bir cümledir. Menşevikler, Lenin'i, öteki müttefiklerden daha ileri belgeler attığı için suçluyorlar. Günümüzdeki deyimle, “üstünde uyuşulmuş”un ötesine gittiğini, “cepheyi bozduğu”nu söylüyorlar. Oysa müttefiklerden daha ilerde durmak, daha ileri belgeler koymak, proleter hegemonyasını gerçekleştirmenin yasallığıdır. Lenin bu yasallığı enine boyuna ortaya sermek için *İki Taktik'i* yazmıştır. TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in önerdiği gibi *İki Taktik'i* ciddi bir şekilde okumak her devrimcinin görevidir. *İki Taktik* cephe ve hegemonya konusunda Lenincilerin el kitabıdır.

TKP, yayınlarından ve eylemlerinden izlediğimizce, cephe ve hegemonya konusunda *İki Taktik'de* işlenen Leninci ilkeleri bayrak edinmiştir. TKP'nin programı Türkiye'de en ileri siyasal programdır. Yalnızca komünizmi öngördüğünden değil. Demokratik aşama için öne attığı hedeflerle de en ileri programdır. Bukadar da değil. Her somut olayda görüyoruz ki TKP daima müttefiklerinden ileri (ama kilometrelerce ileri ve uygulanamaz biçimde değil, bir adım ileri) belgeler atmakta her olayda en ilerde durmaktadır. İşte seçim hükümetini anlayış biçimi, işte 1 Mayıs Komiteleri için

önerisi. TKP böylece bir yanıyla tüm ilerici güçleri, müttefikleri ileri çekiyor, hareketin devrim yatağını derinleştiriyor, bir yanıyla da halkımıza, öteki sınıf ve tabakaların işçi sınıfımıza, öteki partilerin de TKP'ye oranla nefessizliğini, yetersizliğini sergiliyor. Evet, TKP Lenincidir.

Demek ki, cephe ve hegemonya konusunda iki yanlış eğilim vardır. Birincisi, cephe ile hegemonya çelişir diyerek, işçi sınıfı hegemonyasını baştan reddediyor. İkincisi, hegemonya fikrine karşı değilmiş gibi görünerek, somuta gelince “cepheyi böler”, “kitleyi kaçıırız” diyerek hegemonya yollarının önünü tıkkıyor. Bugün bizim hareketimizde, TKP'nin tarihsel Konya Konferansı sonrasında, hegemonya fikrine açıkça karşı çıkmak "oldukça" zordur. Ama birinci yanlış eğilimi savunanların da katılmasıyla ikinci yanlış eğilim daha da yaygınlaşabilir. Uyanık olalım!

Bazı çevrelerde, bazı dostlarda iyi niyetle yapılan bir yanlış var. “Kitle kaçır”, “sosyal-demokratlarla aramızı açar”, “işçileri korkuturuz” gibi gerekçelerle TKP'yi, onun savaşını, onun yolunu yığınlara yaymayı durduran bir eğilim var. Bu eğilim de hegemonya sorununu gündemden düşürmeye gider. Çünkü TKP'yi, onun savaş yolunu alabildiğince geniş yığınlara maletmek, işçi sınıfı hegemonyasını sağlamanın en önemli araçlarından biridir. Hele TKP'nin gizli çalıştığı bir ortamda bu tüm ilerici yığın örgütlerinin devrime olan borçlarıdır.

Leninci proleter hegemonyası anlayışında bir başka nokta: Devrim hareketinde işçi sınıfının hegemonyası fikri, “devletin ortadan kalkışına geçiş aşamasında proleter diktatörlüğü” fikrinin de ikiz kardeşidir. Her kim ki proleter

diktatörlüğünü gerçekten ister, gerçekten savunur, o aynı zamanda proleter hegemonyasını da aynı coşkuyla savunmalıdır. Çünkü bu ikiz fikir birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Biri olmadan öteki de olamaz. Devrimin utkusundan önce, utku için proleter hegemonyası, devrimden sonra, utkunun korunması ve sosyalizmin kurulması için proleter diktatörlüğü.

Tekrar pahasına da olsa bir daha altını çizelim: *Emperyalizm döneminde gerçekleşecek devrimlerde (burjuva demokratik ya da sosyalist) proletarya hegemonyası fikri Leninizmin ana fikridir. Bu fikir günlük yaşamda şu anlama gelir: Devrim (demokratik ya da sosyalist) ya işçi sınıfının devrimi olarak utkuya ulaşacaktır. Ya da hiçbir utku kazanamayacaktır. Öyleyse gerçek bir devrimi gerçekten isteyenler için proleter hegemonyası kavramı temeldir.*

İşçinin Sesi Sayı 67, 23 NİSAN 1977

İşçi Sınıfımız Ve Seçimler

Bugün dünyada en yüksek sınıf savaşımının yer aldığı bir iki ülkeden birisi Türkiye'dir. Giderek herkesin gözleri yurdumuza dönüyor. Son iki yıldır kapitalist dünyanın en büyük gösterilerini bizim işçi sınıfımız yaratıyor. İlk yıl 500,000 kişi, bu yıl 700,000 kişi, kadınıyla erkeğiyle, işçisiyle öğrencisiyle yüz binleri sokaklara iten nedir?

Sokakta kan var. Katil MC iktidarı döneminde 250 yurtsever öldürüldü. TKP diyor ki, “sınıf savaşımı giderek kanlı boyutlar alıyor. Burjuvazi eski yöntemlerle artık yönetemiyor.” Neden burjuvazi eski yöntemlerle yönetemiyor?

Tekelci burjuvazi, egemen güçler faşizme tırmanmaya uğraşiyor. Neden? Neden bugün yurdumuzda faşizm gerçek bir tehlike oluyor?

İşlerin nisbeten rahat gittiği, sınıf savaşımının sönük durduğu dönemlerde ve ülkelerde faşizm hiçbir zaman gerçek bir tehlike olamaz, olmamıştır. Ne zaman ki ülkede sınıf savaşımı yükselir, keskinleşir, yığınlar kurtuluş yollarına yönelir, ne zaman ki burjuvazi “bildik yöntemlerle yönetemez olur”, işte o zaman egemen güçler _çıkarcı faşizmde görür. İktidarını, erkini tehlikede gören burjuvazi çıplak diktatörlüğe, faşizme sarılır. Türkiye'de olan da budur. TKP Merkez Komitesi, 4 Mayıs günlü bildirisinde bu durumu, MC iktidarı, “kanlı yöntemlerle ayakta kalmak ... amacını güdüyor” diye açıklıyor. Gerçekten, giderek artan faşist tehlike, giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumdan ayrılamaz. Bunlar

yapışık kardeşlerdir.

Ülkemiz sınıf mücadelesindeki bu özelliği saptarken, işin bir başka yönünü de gözden kaçırmamak gerekir. Yurdumuzda devrimci durum henüz tam anlamıyla olgunlaşmamıştır. Devrimci durumun son ve kaçınılmaz olarak devrimci patlayışa götüren aşaması olan ülke çapında siyasal kriz (Lenin) aşamasına henüz varılmamıştır. Geniş emekçi yığınlar henüz parlamenter yollardan yüz çevirmemişlerdir. Hatta içinde bulunduğumuz ortamda seçimler, tüm çelişkilerin topladığı bir yumak olarak ortaya çıkmakta, ileri demokratik düzen savaşımının bugünkü odağı durumunu almaktadır.

Böylesi bir durumda, yani devrimci durumun henüz olgunlaşmadığı, son ve devrime gidici aşaması olan “ülke çapında siyasal kriz”e varılmadığı bir durumda izlenecek taktikler, devrimci durumun olgunlaştığı aşamanın taktiklerinden farklı olur. Seçimler boykot edilmez. Tersine, eldeki tüm olanaklarla seçim platformundan daha ileri aşamalara varış için yararlanılır. (Lenin, Sol Komünizm – “Çocuksu Kargaşa”)

Seçimlere karşı tutuma geçmeden önce bir noktayı daha açık etmeliyiz. Bu seçimlere Türkiye işçi sınıfını temsil eden bir parti yasal olarak katılmıyor. İşçi sınıfının tek partisi, gerçek partisi Komünist Partisi'dir. “İşçi sınıfının biricik partisi, Leninci partisi, Türkiye Komünist Partisi” dir. (TKP MK 4 Mayıs bildirisi) Öyleyse seçimlere katılan partilerin tümü de burjuva ve küçük burjuva partileridir. Sol cephede yer alan CHP, ulusal burjuvanın, TİP, küçük burjuva sosyalizminin partileridir. CHP aynı zamanda iktidar alternatifi bir partidir.

İşte 5 Haziran seçimleri böylesi bir ortamda yer alıyor. Ve TKP içinde ve çevresinde örgütlenerek. ve

Leninci yolda iktidar savaşı vererek siyasal bağımsızlığını kazanan Türkiye işçi sınıfı seçimlere aktif katılıyor. Partisi'nin gösterdiği yolda bilinçli tavır alıyor: “SEÇİMLERE KATIL, İLERİCİ ADAYLARA OY YER, OYLARINI BÖLME.”

Bunun karşısında adı “İşçi Partisi”, kendi işçi sınıfının partisi olmayan Türkiye İşçi Partisi seçimlere katılıyor. Oy istiyor. “Benim seçimlere katıldığım yerlerde yalnızca bana oy vereceksiniz” diyor. (Bak: TİP'in Avrupa sözcüsü “*İnfo-Türk Ajansı Bülteni*”, Nisan 1977) Seçimlerde hiç bir şansı olmayan bu partinin tutumunu doğru göstermeye çalıştığı bir sürü yazı çizisini bir kenara bırakırsak, bu tutumun sonucu nedir? Sonuç, Türkiye tarihinin bu en önemli kapışmalarının birinde ilerici cephenin oylarını bölmektir. Kesimsel çıkarları, kendi küçücük partilerinin çıkarını ülkenin ve halkımızın genel çıkarının önüne koymaktır. Bu tutum doğal olarak eli kanlı MC iktidarına yarıyor. Tekelci basının TİP'in demeçlerine geniş yer vererek adını yaymaya çalışması da bunu kanıtlıyor.

Katil iktidarın utanmaz yandaşı Maocuların tutumu da aynen TİP'inkiler gibi. Halkın Kurtuluşu denen kağıt, “seçim kampanyası boyunca CHP revizyonizmine karşı mücadele edeceğiz” diyor. Bir kez, CHP revizyonist değil, düpedüz burjuva partisi, ulusal burjuvazinin partisi. Ama ilerici cephe içinde yer alan en büyük parti, seçimlerde katil MC partilerinin tek rakibi. Bu durumda okların ucunu CHP'ye çevirmek, TİP'in seçimlerde oyları bölerek “ağırbaşlı” bir biçimde yaptığını çığırtkanca tekrarlamaktır. Bölücülüktür. Emperyalizmin işine yarıyor.

Türkiye işçi sınıfı bu dükkancı, bu tekkeci, bu çıkarıcı tutumları elinin tersiyle bir kenara itiyor. Seçimlere en aktif bir biçimde katılacağız. Tekellerin kanlı iktidarını devireceğiz. Sosyalizme açılan ileri demokratik düzenin

devrimle kurulması yolunda daha elverişli koşulların yaratılması için haydi hep birlikte seçimlere.

İşçinin Sesi Sayı 69, 21 MAYIS 1977

Çağrı

Her gün çevrenizde görürsünüz, "devrimciler" vardır, konuşunca mangalda kül bırakmazlar. Ama iş gelip de kurulu düzenlerine bir an dokundu mu hemen yerlerinden zıplayıverirler. Oysa gerçek devrimciler, devrimci savaşımın çıkarlarını en başa koyarlar, Lafta değil, yaşamın içinde, her gün, her saat.

İTİB militanları "yaz taarruzu"na gönüllü olarak koşuyorlar. Coşkuyla, istekle, MESS grevini düşünerek, memlekette *ateş hattında* çarpışanları, "bizimkiler"i düşünerek. "O savaşa, o savaşçılara layık olmak gerek." diyorlar.

TKP Genel Sekreteri İ.Bilen, tarihsel Konya Konferansı'nın kapanış konuşmasında, "idealimiz büyüktür. Komünizm uğrunda ölürüz deriz, halka özgürlük getirmek için insanın yaşayacağı özgürlük için canımızı esirgemiyoruz" diyordu. Canını esirgemeyen başka neyi esirgeyebilir?

Haydi hep birlikte "yaz taarruzu"na...

Devrimciler görev başına..!

R. Yürükoğlu, Editör *İşçinin Sesi* Sayı 71, 2 TEMMUZ 1977

Genel grev ve sarı sendikacılık

Bilinen bir gazetecilik kuralıdır, “köpek adamı ısırıldı”ya haber denmez, oysa “adam köpeği ısırıldı” önemli haberdur.

Türkiye işçi sınıfı hareketinde, toplumsal savaşımında da artık “bunalım derinleşiyor”, “devrimci durum üst aşamalara yükselme eğilimi gösteriyor”, “işçi sınıfımız genel greve hazırlanıyor” gibi belirlemeler olağanlaştı. Ama “sarı sendikacı Halil Tunç genel grev istiyor”! İşte bu önemli haberdur.

Neden kontenjan senatörü, Amerikancı “işçi lideri” Halil Tunç genel grevden söz ediyor? Bunun bizce 2 temel nedeni vardır. Birincisi, rejimi, kapitalist sömürüyü kurtarma çabasıdır. Toplumumuzda çelişkiler o denli keskinleşti, açmazlar o denli derinleşti ve MC tipi hükümetler bu sorunları çözmede o denli acizleşti ki, yeni bir MC denemesi sömürü çarkının bir daha gelmemecesine yıkılışını hazırlayabilir.

“Mekaniğin bir yasası, etkiyle tepkinin eşit olduğunu söyler. Tarihde de bir devrimin yıkıcı gücü, geniş ölçüde, özgürlük özelemlerinin bastırılmasının ne ölçüde güçlü ve sürekli olduğuna ...bağlıdır” diyor Lenin. (İki Taktik, TKP yayını, s.36) Onun için toplumumuzun emniyet kapaklarını aralayıp biraz buhar salıvermek, böylece devrimci patlamayı önlemek ya da geciktirmek bazı egemen çevrelerde giderek yaygınlaşan bir görüş oluyor.

Yani burjuvazinin giderek artan bir kesimi AT DEĞİŞTİRMEK istiyor. İstenen çözüm de bir AP-CHP

koalisyonudur. Halil Tunç'un böyle bir koalisyonu çok uzun zamandır öne sürdüğünü hatırlayalım. Ve zaten Tunç istediği genel grevin amacını “MC yerine AP-CHP ortaklığı” olarak koyuyor. Bu yolla AP'yi baskı altına almayı amaçlıyor.

Amerikancı, sarı-sendikacı Tunç'un “genel grev”den söz edişinin altında yatan ikinci temel neden ise, ülke çapında DİSK'e yönelen çok hızlı işçi akınıdır. Bu gelişme, Türkiye işçi hareketinde son yılların en belirgin eğilimidir. Bunu önlemek için yüzbinlerce işçi memur statüsüne sokuldu. Seydişehir'de, Sungurlu'da, Ambarlı'da, Kırıkkale'de ve daha pek çok yerde DİSK'i seçen işçilere faşist saldırılar düzenleniyor. Ama hiçbir engel, işçi sınıfının, sınıf uzlaşmacılığı zincirini kırma savaşımını bilinçlenme ve örgütlenme sürecini durduramıyor. Tersine, bu gidiş, her gelen günle yeni bir hız kazanıyor . Ve de DiSK, örneklerini Avrupa ve Amerika'da bol bol gördüğümüz “soldan konuşan” ama reformist politikasıyla işçiyi burjuvazinin kuyruğuna takan “işçi örgütleri”nden değildir. DİSK, diliyle de, eylemiyle de militandır.

Bir yandan DİSK hızla büyürken, öte yanda Türk-İş çorba kazanı gibi kayıyor. Tunç da çok iyi görüyor ki, “elinin altındaki” taban eriyor. Bu gidişi önlemek gerek. Öyleyse daha birkaç yıl önce “çalışma barışı” diyen Tunç, “genel grev” dedi. Ve evine 500 bin liralık akvaryum yaptıran “işçi lideri”, “genel grev” diyor.

İşçi sınıfı hareketi saflarında militanlığın ve mücadelecî ruhun yükseldiği dönemlerde, sınıf uzlaşıcısı liderlerin “demagojik militanlık” yoluna düzeldikleri, böylece elleri altından kayan durdurabilmeye, hareketin amaçları bu yönde değil, bir yere tutunarak nasıl olacağını? mücadeleleri tarihinde çok görülmüştür.

Burada 2 yanlışa düşmemek gerekiyor. Birincisi, Tunç “genel grev” dedi diye, onun kimliğini, sarı sendikacılığın niyetlerini, hedeflerini unutup ona kucak açmamak. Bu demagojiyi yığınlara teşhir etmek.

İkincisi, komünistler, devrimciler bilmelidirler ki, yığınların savaşımının yükseliş dönemlerinde böylesi “demagojik militanlık”ların bile etkileri normal dönemlerde olduğundan çok farklı olur. Havada “patlayıcı maddeler”in biriktiği dönemlerde “genel grev” gibi “tehditler” bunları söyleyenler yangınları hiç istemese de ortalığı tutuşturabilir.

Bu nedenle, bu çıkışların, sınıfın ve halkın geri kesimlerini savaşıma katmada, hareketi genişletmede nasıl kullanılacağı işçi sınıfının gerçek örgüt ve liderleri için önemli bir sorundur.

İşte Türkiye Komünist Partisi, meselenin bu iki yanını da halkımıza açık ederek “genel grev” isteğini tüm gücüyle destekliyor. Onun laftan çıkıp yaşama geçmesi için boğuşuyor.

İşçinin Sesi Sayı 72 17 TEMMUZ 1977

Devrimci uyanıklık

TİP'in gayri resmi yayın organı *Yürüyüş*, genel grevi “Halil Tunç şöyle istiyor”, “ötekisi böyle kombinezonlar kuruyor” düzeyinde açıklamaya çalışıyor. Daha da önemlisi, tutum almıyor, genel grevden yana mı değil mi, söylemiyor. Böylece kendilerine egemen olan ideolojinin tipik iki yanlısını yineliyor.

Genel grevi gündeme getiren, yurdumuzun içinde bulunduğu ortam, sınıf savaşının nesnel mantığıdır. Giderek olgunlaşan üst aşamalara yönelen devrimci durum ortamında genel grev istemi, savaşımın tırmanışının sonucudur. Başkaca bir anlayış burjuva politikacılarına yaraşır. Yığınlardan yükselen genel grev haykırışı nesnelidir. Kişilerin, ör gütlerin, partilerin istek ve iradelerinden bağımsızdır. Bu genel grev istemi “kendiliğinden hareket”tir anlamına da gelmez. Yalnızca şu anlama gelir ki, hedefi kim koyarsa koysun, onbinlerin, yüzbinlerin ona sarılması, onun nesnel bir gereksinim olduğunun kanıtıdır.

İkincisi, genel grev, yurdumuzun ekonomik, sosyal, siyasal koşullarının getirdiği bir hedef ise, bazı örgütlerin ya da partilerin böylesi dev bir eyleme hazır olamamaları da doğaldır. Çünkü tarihin gündemini şu ya da bu parti hazırlamıyor. Evet, hazır olmaya bilirsin. İstek yığınların içinden çıkıp gelivermiş. Ne yapacaksın? TİP yönetiminin yaptığı gibi soruyu “unutturmaya” mı çalışacaksın? Yoksa 1905 Rus Devrimi'nde Bolşeviklerin yaptığı gibi varınla yoğunla hareketin en önünde çarpışıp

zaferi sağlamaya mı çalışacaksın? Bu dev çıkışın en iyi biçimde örgütlenmesi, zayıf noktalarının doldurulması, yersiz zararların önüne geçilmesi için seferber mi olacaksın?

Türkiye bolşeviklerinin partisi Türkiye Komünist Partisi bu ikinci yoldan yürüyor. Genel grevin gerçekleşebilmesi ve başarıya ulaşabilmesi için dışıyla tırnağıyla boğuşuyor: Kadroları, halkımızı savaşa ve devrimci uyanıklığa çağırıyor.

Genel grev büyük iştir. Ondan daha keskin silah devrimin kendisidir. Genel grev en üstün örgütlenme, en yetişkin kurmaylık, en özverili davranış, en kararlı savaşım ister. Bu kuduz MC'yi, yerli-yabancı tekelleri, onların savaş yollarını dikkate alırsak, can yanması, kan akması olacaktır. Bu nedenle, gün devrimci uyanıklığı, disiplini arttırma günüdür. Gün savaş günüdür. Gün kadroları koruma yollarını hazırlama günüdür.

İşte kızıl bayrağını dalga dalga gererek düşmanın üstüne en önde koşan TKP'nin taktiği.

İşçinin Sesi Sayı 73, 7 AĞUSTOS 1977

KAVGA VE YORUM¹⁰

TKP düşmanlığıyla hiçbir yere varamazsınız

Türkiye işçi sınıfının tek devrimci partisi Türkiye Komünist Partisi bugün en önde savaşıyor. Onbinlerce korkusuz militanı, yüzbinlerce yiğit gönüldaşı, TKP'nin sancağını her yerde en önde dalgalandırıyor. En coşkun sevincimiz, gelecek günler için en büyük güvencemiz budur. Yerli-yabancı tekellere, faşizme karşı her namuslu yurtsever bu oluşumu sevinçle karşılıyor.

Ne var ki bu durum, legal sosyalist hareket içinde “dükkan açmış” kimilerinin hiç de hoşuna gitmiyor. Çünkü böyleleri, TKP güçlendikçe ya “geçmiş”lerini temizleyip devrim safında yer tutmak ya da yokolup gitmekle karşı karşıya kalıyorlar. Açmazları daha fazla büyümeden, hazır TKP de illegalken, bu şanlı partiye vurabildiğince vurup hem TKP'yi zayıflatmaya, hem kendileri taş tutmaya çalışıyorlar.

Bazı çoktan gümlenip gitmiş “politik ölümler” de bu yolu tutarak tekrar dirilmeye çalışıyorlar. Şöyle düşünüyorlar: “Partilerimiz birkaç yüz kişi kaldı. Yayınlarımız satmaz oldu. Ama TKP'den yazan herşey onbinlerce satıyor. Öyleyse vuralım TKP'ye, sürümümüz artsın. Devrimci kafalar da tam istediğimiz gibi iyice

¹⁰ Kavga ve Yorum köşesi ilk kez bu sayıda yaratıldı. Bu sayıdan itibaren, *İşçinin Sesi*'nin siyaseten anahtar nitelikteki tüm güncel yazıları Kavga ve Yorum köşesinde yayınlandı.

karışsın.” ... Evet, “politik ölümler” TKP'ye saldırarak, onun tarihini, politikasını mıncıklayarak dirilmek istiyorlar. Onun için her gün cilt cilt “TKP tarihi”, çarşaf çarşaf “program eleştirileri” çıkıyor. Bu kervana şimdi de TSİP'çiler katıldı.

İlke dergisi, Haziran ve Temmuz sayılarında sayfa sayfa TKP Program ve politikasını “eleştiriyor”. Eleştirmiyor, yalan söylüyor, tahrifat yapıyor. Çağaloğlu'nda herkesin gözü önünde ukalalıklar dizerken, binbir kahır altında, hergün şimdilik adsız kalacak kurbanlar vere vere savaşılan illegal bir partiyi "legalizm"le suçlayacak denli komik duruma düşüyor.

Yazının sürüm için yazıldığı başına konmuş bir başka komik açıklamayla gün gibi ortaya çıkıyor. Yazdıklarını aynen aşağıya alıyoruz:

“Bu eleştiri 1976 yılının sonbaharında hazırlanmıştır. Ancak sosyalist birlik meselesinin ciddiyeti gözönünde tutularak hemen yayınlanması yoluna gidilmemiştir ... Eleştirinin yayınlanması bir hayli gecikmiştir ... Son dönemdeki bazı gelişmeler 'eleştiri'de ele alınan bazı noktaların etkisini gösterdiği izlenimini vermektedir. Özellikle 'Konferans'daki konuşmalar ve bazı son yayınlar bu konuya tanıklık etmektedirler. Ancak bundan 'eleştiri görevini yerine getirdi' sonucu çıkarılmamalıdır.”

Vay canına. “Yazılmış ama yayınlanmamış” eleştiriden etkilenilebileceği oldukça ilginç bir fikirdir hani.

Dahası, Türkiye Komünist Partisi bugünkü savaş yürügesini, TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu'nun 24 Mayıs 1973 günlü tarihsel kararlarıyla aldı. Kendi iç dinamiği, kendini yenileme gücüyle oportünizmi ve likidatörlüğü yenerek aldı. Partinin taban üyesinden Genel

Sekreterine dek kendi öz malı olan savaş hattını “yayınlanmamış eleştiri”ye bağlayabilmek ise olsa olsa Kıvılcımlı hareketinin en belirgin özelliklerinden olan “megalomani” ile açıklanabilir.

Ama birşey kesin. 90 sayfanın 55'ini TKP'ye ayıran *İlke* 43. sayıyı satar ... Satar ama bu satış, Lenin'in dediği gibi ancak “yağlı ipin asılan adama verdiği destek” cinsinden bir destek olur onlara.

İşçinin Sesi Sayı 74, 20 Ağustos 1977

KAVGA VE YORUM

Devrimci merkez zayıf halka

Son zamanlarda “devrimci merkez”, “zayıf halka” kavramları hararetli tartışmalara konu oluyor. İki görüş var. Birincisi, ki buna maocular da dahildir, “dünya devrimci merkezi Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerindedir” diyor. İkinci görüş, birinci görüşü reddederken çok açık ve berrak “dünya devrimci merkezi bu ülkelerde değildir” diyor ama nerede olduğunu bir türlü açıkça söylemiyor. Yazılarını dikkatli okuyunca “dünya devriminin merkezi gelişmiş kapitalist ülkelerdedir” dedikleri sonucuna varıyoruz. Lenin, Marksizm bir bilimdir, öyleyse ciddi çalışıp öğrenilmeyi gerektirir diyor. Böyle bir çaba harcamadan ortalığa atılmak devrim hareketimize hiç bir yarar getirmez.

İki görüş de kökünden yanlıştır. İki görüş de şanlı Sovyetler Birliği'nin dünya devrim sürecindeki yerini gözlerden gizliyor. "Dünya devrimci merkezi gelişmiş kapitalist ülkelerdedir" diyen görüş bir de dünyada emperyalizm olgusunu ve bunun sonuçlarını anlamadığını sergiliyor.

Birinci sorumuzu soralım: Dünya devrimci merkezi neresidir? Ustalar bunu açıklıkla cevaplıyorlar: Dünya devrimci merkezi, proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir.

Şimdi, tarih içinde dünya devrimci merkezinin yer değiştirmelerini görelim. Bu, bizim meseleyi daha iyi anlamamıza yardımcı olacaktır.

Kapitalizmin çelişkilerinin keskinleşmesine ve proleter savaşımasının yükselen boyutlarına bağlı olarak dünya devrimci merkezi ilk önce İngiltere’de yer aldı. Daha sonra Fransız proletaryasının şanlı savaşıma bağlı olarak. ihtilaller döneminde Fransa’ya geçti. 1871 Paris Komünü ayaklanmasının kanlı biçimde ezilmesinden sonra Fransa’da proleter hareketi duraklayıp geri çekilirken bu kez devrimci merkez Almanya’ya kaydı. Bu durumu Marks ve Engels *Manifesto*’da açıkladılar. (Bak: Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar*, Cilt 1, Moskova 1962, İngilizce basım, s.65) Daha sonraları Lenin de aynı konuya değindi ve şöyle yazdı:

“İngiltere, Engels’in koyduğu gibi, burjuvazinin, burjuva aristokrasisi yanında, proletaryadan da burjuvalaşmış üst kesim yarattığı bir ülke modelidir. Birkaç çeyrek yüzyılda bu gelişmiş kapitalist ülke proletaryanın devrimci savaşımında geri kaldı. Fransa, 1848 ve 1871’de burjuvaziye karşı dünya tarihsel gelişimine önemli katkılar yapan iki şanlı işçi sınıfı ayaklanmasıyla proletaryanın gücünü tüketti. Bundan sonra uluslararası işçi sınıfı hareketinde liderlik Almanya’ya geçti.” (V.I. Lenin, *Toplu Yapıtlar*, Cilt 29, İngilizce basım, s.309)

En batıdan başlayıp Almanya’ya kayan gelişme burada da durmadı. 19.yüzyıl sonunda, “uluslar hapisanesi” adını almış Çarlık Rusyası kazan gibi kaynamaya başladı. Marks ve Engels’in *Manifesto*’nun 1882 rusca baskısına yazdıkları önsözde belirttikleri gibi, “Rusya, Avrupa’da devrimci eylemin öncüsü oldu”. (Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar*, C.1, s.23) Dünya devrimci merkezi Rusya’ya geçti. Aynı fikri Lenin de *Ne Yapmalı*’da tekrarladı. (V.I. Lenin, *Toplu Yapıtlar*, C.5, s.373)

19. yüzyıl sonlarıyla birlikte Rusya'nın dünya devrimci merkezi oluşu, Büyük Ekim Sosyalist Devrimiyle en yüksek doruklara ulaştı. Türkiye komünistleri, dünya devrim sürecinin kazandığı bu özelliği ta başından doğru değerlendirdiler. Kemal hükümetinin Anadolu'da yapılmasına izin vermediği için 10 Eylül 1920'de Baku'da toplanan Türkiye Komünist Partisi 1. Kongresi bu olguyu Kongre belgelerinde işledi.

Günümüzde dünya devrimci merkezi hâlâ Sovyetler Birliği'dir. Çünkü ekonomik ve sosyal yönden en gelişmiş sosyalist ülke, işçi sınıfı hareketinin en yüksek boyutlara ulaştığı ülkedir. Ve dünyanın ilk işçi devleti Sovyetler Birliği bugün en ileri sosyalist ülkedir.

Bu arada, soru getirebilecek bir noktaya değinelim. Peki, dünya devrimci merkezi artık hiç değişemez mi? Lenin bu noktayı da tertemiz açıklıyor: Tabii değişebilir. Devrimci merkezin, proleter hareketinin yükseldiği aşamalara göre yer değiştirdiğini söylemiştik. Proleter savaşımının, sosyalist devrim ve sosyalizm kuruculuğundan daha yüksek aşaması, gelişmiş sosyalizm kuruculuğu, daha sonra komünizmin maddi-teknik temellerinin kuruculuğu ve sonunda komünist toplum aşamasıdır. Dünya devrimci güçlerinin merkezi olma durumu bundan böyle bu aşamalara bağlı olarak değişebilir. Lenin'in söylediği gibi, en ileri sosyalist ülkeyi (ki bugün Sovyetler Birliği'dir) ekonomik ve sosyal alanlarda geçebilen, üretim güçlerinin gelişmesini onun üstüne çıkarabilen bir başka sosyalist ülkeye ve yalnızca bu ülkeye geçebilir. (Bak: V.I. Lenin, "III. Enternasyonal ve Tarihdeki Yeri", *Toplu Yapıtlar*, C. 29, s.311.)

Bu anlayış, günümüz dünyasının ana çelişkisinin sosyalizmle emperyalizm arasında olduğu hakkındaki

Leninci anlayışla da bağlıdır. Bu nedenle, Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunu, devrimin öncüsü olduğunu anlamak, dünya devrim sürecini doğru kavramada da temel taşıdır. Özellikle her boydan anti-komünizmin, anti-Sovyetizmin cirit attığı Türkiye'de de devrimciler için bu böyledir.

Şimdi, ikinci sorumuzu soralım: Emperyalist zincirin zayıf halkası ne demektir, bugün dünyada zayıf halkalar hangi bölgelerdedir?

Kapitalizmde “eşitsiz ekonomik ve siyasal gelişme yasanı” var. Bu yasanın işleyişi sonucu. dünya kapitalist ekonomisinin tüm çelişkileri zaman içinde önce bazı ülkelerde, daha sonra daha başka, daha sonra daha başka ülkelerde toplaşıyor, yoğunlaşıyor, keskinleşiyor. Tarihe bakınca, görüyoruz ki, devrimler böylesi ülkelerde yer alıyor. İşte biz, kapitalist sistemin tüm çelişkilerinin odaklaştığı, keskinleştiği, çözülmez bir yumak durumuna geldiği ülkelere, “emperyalist zincirin zayıf halkaları” ya da “kapitalist sistemin zayıf halkaları” diyoruz. Bugüne dek devrimler bu ülkelerde gerçekleşti. Bundan sonra da böyle olacak.

Dünyada ilk kez sosyalist bir ülkenin ortayı çıkışına dek zayıf halka ile devrimci merkez hep aynı ülkede birlikte oluştu. Çünkü proletarya hareketi en yüksek boyutlara kapitalist sistemin çelişkilerinin en yoğunlaştığı yerlerde ulaşıyordu. Sosyalist devrimin önce tek, sonra daha fazla ülkelerde zafere ulaşmasıyla birlikte, zayıf halkayla devrimci merkez birbirlerinden ayrıldılar. Devrimci merkez en ileri sosyalist ülkede yerleşirken, zayıf halka yine kapitalist sistemin çelişkilerinin en yoğunlaştığı ülkeler olmaya devam ediyor.

Günümüzde zayıf halkalar hangi bölgelerdedir? Daha

birkaç hafta önce Fidel Castro bu soruyu cevapladı: “Asya, Afrika, Latin Amerika ülkeleri emperyalist zincirin zayıf halkalarıdır.” Evet, az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler bugün zayıf halkalardır. Neden ileri kapitalist ülkeler bugün zayıf halkalar değildir? Bunun cevabı, emperyalizmi ve bilimsel-teknolojik devrimi unutmamaktan ya da doğru anlamaktan geçiyor.

Emperyalist sömürü, sömürülen ülkelerde yaşamı dayanılmazlaştırırken, ileri kapitalist yani emperyalist ülkelerde de sınıfsal çelişkilerin yumuşatılması yolunda önemli silahlar sağlıyor. Örneğin, bugün İngiliz tekelleri, kârlarının büyük çoğunluğunu kendi işçisinin sömürsünden değil, dış yatırımlardan, az gelişmiş ülkelerin sömürsünden sağlıyor. Bu taban üzerinde burjuvazi, yaşam düzeyini yükseltme, geniş bir işçi aristokrasisi yaratma, işçi sınıfının yaygın kesimlerinin bilincini burjuvalaştırma, dolayısıyla çelişkileri geçici de olsa yumuşatma olanağı buluyor.

Özellikle son yıllarda dünya sosyalist sisteminin ölümcül rekabeti, yükselen ulusal kurtuluş hareketleri ve bilimsel-teknolojik devrimin olumsuz sonuçlarının belirmeye başlamasıyla birlikte emperyalist ülkeler ciddi ekonomik bunalımlar içine girmeye başlamışlardır. Çelişkiler keskinleşmeye başlamıştır. Ama henüz yukarıda değindiğimiz gerçeği değiştirecek düzeye gelmemiştir. Emperyalist sömürü duruyor, hatta daha da şiddetleniyor.

“Gelişmiş” kapitalist ülkelerin emperyalist ülkeler olduklarını, bu durumun onlara sağladığı avantajları unutacak mıyız? Bugün için az ve orta gelişmiş kapitalist ülkelere çelişkilerin daha keskin olduğunu görmezlikten mi geleceğiz? Söylediklerimizi dünya olayları da doğruluyor mu? Asya, Latin Amerika, hele Afrika

kaynıyor! Türkiye yanıyor! TKP Genel Sekreteri İ.Bilen "Türkiye, emperyalizmin zayıf halkasıdır" diyor.

Sonra, ileri kapitalist ülkelerin elinde bir de bilimsel-teknolojik devrimin olanakları var. Bilimsel-teknolojik devrimin yeni çelişkiler doğurduğu ve eski çelişkileri de yok etmediği, dolayısıyla giderek durumu daha da bir üst aşamaya çıkaracağı doğrudur. Ama bugüne dek, üretim güçlerinin gelişmesine olanak sağlayarak, emperyalist güçleri daha kendilerine yeterli yaparak, yaşam düzeyinin yükselmesine katkı yaparak, az gelişmiş ülkeler üstündeki sömürüyü daha da ağırlaştırarak ileri kapitalist ülkelerde görece1i bir rahatlık ortamı yaratılmasına yol açtığı da doğrudur.

Tüm bu olanaklara sahip olmayan az ve orta gelişmiş kapitalist ülkeler bugün emperyalist zincirin zayıf halkalarıdır. (Daha fazla bilgi için bak: K.İ.Mikulski, *Dünya Ekonomisi Üzerine Leninci Öğreti ve Günümüz*, Moskova 1975, Rusça)

İşçinin Sesi, Sayı 75-76, 17 EYLÜL 1977

KAVGA VE YORUM

Üçken değil beşken

DİSK, TÖB-DER gibi yığın örgütlerinde ortaya çıkan son gelişmeler bazı gerçekleri bir daha kanıtladı...

Bu gelişmelerden önce *Yürüyüş* dergisi her sayısında DİSK'i kemirmeye çalışırken, "DİSK'i CHP'lileştiriyorlar" diye bağıyordu. Buna da "büyük burjuvazi-DİSK-CHP üçkeni" adını takmıştı.

Olaylar, üçken mi, beşken mi gösteriverdi. Kim DİSK'in sınıf sendikacılığı ilkelerini, devrimci kimliğini, burjuvaziden ve burjuva ideolojisinden bağımsızlığını savunuyor: İşçiler, sınıf sendikacıları, komünistler... Kim DİSK'i devrimci politikadan sendikal politikaya çekmek, onu ekonomik savaşım sınırlarına hapsedmek, "ehlileştirmek" istiyor, kim DİSK'in yiğit insanlarına, hem de en zorlu günlerde saldırıyor: MC ve faşistler eliyle tekeli burjuvazi, CHP'nin sağ sosyal demokrat üst yönetimi, sonra legal sosyalist akım, sonra Maocular ve MİT. İşte DİSK'e her yolla saldıran böylesi bir "kutsal ittifak"tır. Öyleyse varolan "üçken değil, "BEŞKEN"dir. UDC tartışması, bu "beşken"i sarmalayan kılıftır. "DİSK'i CHP'lileştiriyorlar" çığlıkları uçtu gitti, şimdi hep bir ağızdan "DİSK'i komünistleştiriyorlar" diye bağıyorlar.

Olaylar böylece kendine özgü bir anti-komünizmi olan legal sosyalist akımın sınıf savaşındaki gerçek konumunu apaçık sergilerken, bir başka şeyi daha gösterdi: Sosyal demokrasinin "tarihsel açmaz"ını, onun "tarihsel ihaneti"ni yaratan çelişkili yapısını, nefessizliğini.

Sosyal demokrasi, emekçiler arasına sızmaya çalışan burjuva ideolojisi. Sosyal demokrasi, reformlar yoluyla devrimci patlamaları önlemeye çalışan, kapitalizmin “zor” anlardaki kurtancısıdır. Bunun için de muhalefetteyken sömürüye karşı konuşur, iktidara gelince sömürüyü “demokratikleştirmek”ten başka birşey yapmaz. Dünyada sömürüyü, eşitsizliği, zorbalığı kaldırmış bir sosyal demokrat iktidar var mı? Sosyal demokrat akıma bağlanan emekçiler, bu sosyal demagojiye inandıkları için bağlanırlar. Çünkü onlar sömürüye gerçekten düşmandırlar. Bu çelişki toplumun durgun dönemlerinde (hele de parti muhalefetteyse) derinlerde durur. Ama sosyo-siyasal bunalım dönemlerinde giderek su üstüne çıkar ve sosyal-demokrasinin kaderini belirler. Yığınlar sömürüyü gerçekten yok etme yoluna giderken sosyal demokrasi büyük çoğunluğuyla apaçık kapitalist saflarda durur. Son örneğini Portekiz'de gördük.

Sosyal demokrat partilerde sağ ve sol kanatlar vardır. Sağ sosyal demokrasi tekellerin kucağındadır. Sol sosyal demokratlar partinin emekçi kesimlerine sözcülük etmeye çalışırlar, komünistlerle dialog yanlısıdırlar. Ama hiçbir sosyal demokrat partide (geçici dönemler dışında) sol kanat yönetimde olamamıştır. Partinin emekçilere hoş gözükmesine yarayan, ama politikanın çiziminde (geçici dönemler dışında) ağırlık taşımayan zayıf gruplardır bu sol kanatlar.

Türkiye'de ise sosyal demokrat hareket Batıda olduğundan farklıdır. Oralarda sosyal demokrasi işçi sınıfı hareketi içinde yükselmiş, sonradan onunla ideolojik bağlarını koparmış ama geniş işçi çevrelerinde etkinliğini sürdürmüş bir akımdır. Türkiye'de sosyal demokrasi, burjuvazinin liberal kesiminin, finans-oligarşisine duyduğu

tepkiye yükselen halk hareketinde taban bulma, bu halk hareketini kapitalizmin sınırlarına hapsedip “ehlileştirme” amacıyla giderek oturmakta olduğu tabandır.

Türkiye Komünist Partisi, emperyalizme ve finans-kapitale, bunların çocuğu faşizme karşı, bunlarla çelişkisi olan tüm güçleri birleştirme yolundan yürüyor. Halkımızın alın yazısının buna bağlı olduğunu bilmenin sorumluluğu içinde davranıyor. Soldan anti-komünizm yapanlarsa sokaklarda yürüyen boğuşmayı bırakmışlar, varsa yoksa TKP'ye saldırıyorlar. Bir yandan “komünistler giderek güçleniyor” diyerek “beşken”in öteki parçalarıyla birlikte harekete geçerken, öte yanda komünistleri “CHP kuyrukçuluğu” ile suçluyorlar ... Ee, beşken işliyor...

Unutmayın baylar, Onbeşler, işçi sınıfımızın aziz ölüleri TKP'nindir. Komünistler saflarında sınıf uzlaşmacılığı barındırmazlar.

Sizlere gelince. Ne diyor bir eski söz: "Ol mahiler ki derya içredirler, deryayı bilmezler". Sizin mesleğin adıdır sınıf uzlaşmacılığı.

İşçinin Sesi Sayı: 80, 25 KASIM 1977

KAVGA VE YORUM

Faşizm ve sosyal demokrasi

Faşizm hiçbir yerde bir gecede gelmedi. Faşizm her yerde burjuva demokrasisi içinden büyüyüp yükseldi. Çünkü faşizm, emperyalizme yükselerek çürüme, can çekişme, geberme dönemine giren kapitalizmin yansımasıdır. Ve faşizmin İtalya, Almanya, Avusturya, Macaristan, Finlandiya ve Bulgaristan'daki tarihsel gelişimini izleyenler için, burjuva demokrasisinin reformcu kanadı sosyal demokrasinin, faşizmin bu yükselişinde oynadığı can alıcı rol bir sır değildir.

Avrupa'da bir çok ülkede faşizmin iktidara gelebilmesi yalnızca o günkü sosyo-ekonomik koşulları ya da faşizmin sosyal demagojisini, çalışma biçimlerini vb. inceleyerek anlaşılabilir. Çünkü bunlar faşizmin o gün tekeller için neden zorunlu tek bir yol olduğunu göstermekten pek öteye gidemez. Ama faşizm “kader” değil, “allahın emri” hiç değildir. Faşizmin Avrupa'da neden iktidara gelebildiğini anlamak için o günkü işçi hareketinin durumuna da bakmak gerekir.

Kapitalist Avrupa'nın en büyük, en örgütlü gücü işçi sınıfı yükselmekte olan faşizme karşı birlik içinde karşı durabilseydi faşizm iktidara GELEMEZDİ...

Neden Avrupa işçi sınıfı faşizme dur diyemedi? Bu sorunun aynı zamanda güncel önemi vardır.

Sorumuzun cevabını verebilmek için 1918'lere, “sosyal demokrasinin Orta Avrupa Devrimi'ne ihaneti”ne gitmek gerekir. Faşizmin önündeki “engelleri” temizleyen

süreç o yıllardan başlar. 1917-18-19 yılları, kötileyen ekonomik ortam ve Büyük Ekim Devrimi'nin etkileri altında Orta Avrupa'da devrim yıllarıdır. İşçi sınıfı ayakta. Almanya'da Spartaküsler siperlerde çarpışıyor. Bavyera ve Macaristan'da Sovyetler kurulmuş. Burjuvazinin devrimi bastırmaya gücü yetmiyor. İşçi sınıfı tüm Orta Avrupa'da iktidara elini uzatıyor, tuttu, tutacak. Kapitalizmi yıkılmaktan kim kurtarıyor? İşçi hareketine ilk büyük ihanetini 1914'de Avrupa burjuvazisinin savaş bütçelerini onaylayarak, işçileri 1. Dünya Savaşı'na katılmaya çağırarak yapan Avrupa sosyal demokrasisi. Almanya'daki 1918 devrimini boğazlayan onlardır. Avusturya'daki 1918-1919 devrimini, 1918-1920 arasında burjuva partileriyle “demokrasiyi kurtarma” adına koalisyon yaparak boğazlayan onlardır. Bu, sosyal demokrasinin ikinci büyük ihanetidir.

Bakin o zamanların en önde gelen sosyal demokrat lideri Otto Bauer, “1918 Avusturya Devrimi” adlı kitabında bu durumu nasıl anlatıyor:

“... Sokaklarda 'proletarya diktatörlüğü', 'tüm iktidar Sovyetlere'den başka birşey duyulmuyordu... Bu ortamla hiçbir burjuva hükümeti baş edemezdi. Sokak ayaklanması onları bir haftada yıkardı. Böylesi görülmedik güç durumla ancak sosyal demokratlar baş edebilirdi, çünkü geniş emekçi yığınların güvenine sahiptiler...”

Böyle diyerek, yığın savaşının en yükseldiği anda sosyal demokratlar Avusturya'da halk safalarını terkedip tekel partileriyle koalisyonla girdiler. (AP-CHP koalisyonuna yatanların kulaktan çınlasın) Otto Bauer dışişleri bakanı, bir başka sosyal demokrat Deutsch ise savaş bakanı oldular.

Bu yollarla işçi, emekçi üstünde beyaz terör başladı. Onbinlerce işçi öldürüldü, işçi sınıfının örgütlü gücü dağıtıldı. 1918 Orta Avrupa devrimi bastırıldı. 1934'lerde bu ülkelerde faşizmin iktidara gelebilmesine yolu açan işte bu “1918'ler ihaneti”dir.

Bununla da kalmadı. Daha sonraki yıllarda Avrupa'da faşizmin çizme sesleri yayılırken sosyal demokratlar işçilere üçüncü kez ihanet ettiler. İşçi sınıfının, komünistlerin birlik çağrılarını dinlemediler. “Rejimi kurtarma”, “yıkımı önleme” gerekçeleri altında faşizme yeşil ışık yaktılar. “Barışçıl yollardan, 'demokratik' yöntemlerle faşizme 'dur' diyeceğiz” safsatısıyla yığınları oyaladılar. İşçi sınıfı içinde tekercilerin ajanı olarak çalıştılar, proleter saflarını böldüler.

O yıllardaki grevlere karşı sosyal demokratların tutumu söylediklerimize somut örnektir. İngiliz İşçi Partisi ve Sendikalar Birliği yöneticileri İngiltere'de 1926 genel grevini kırdılar: İtalya'da reformist yöneticiler, işçilerin dalga dalga işgal ettikleri fabrikaları tekrar kapitalistlere verdiler. Almanya'da işçileri bakanı sosyal demokrat Severing 1929'da Berlin'deki 1 Mayıs gösterisine ateş açtırarak yığınla işçiyi öldürdü.

Sosyal demokratlar öte yanda yoğun bir anti-komünizme daldılar: Tırmanan faşizme karşı parlamento nutuklarıyla sahte bir savaşım verirken, komünistlere karşı tüm “ustalıklarıyla” savaştılar. “Komünizmle savaş” günlük sloganları oldu. Hitler'in kuduz “kasırğa birlikleri”ne dokunmazken Alman işçi sınıfının savaşkan birliği “kızıl cephe”yi yasaklayıp dağıttılar. Faşizmin iktidara oturuşunu önleme açısından en kritik yıllar olan 1932 ve 1933'ün ilk üç ayında komünistlerin defalarca yaptıkları birleşik cephe çağrılarını sorumsuzca reddettiler. (“Ulus cephelere

bölmeyeceğiz” diyenlerin kulakları çınlasın.)

Avrupa'da faşizmin iktidara gelebilmesi işte böyle hazırlandı.

Dönüp bugün yurdumuza baktığımızda insana “tarih kendini tekrarlıyor” gibi geliyor. CHP'nin sağ sosyal demokrat üst yönetimi AP ve MHP gibi gerici-faşist partilerle karanlık pazarlıklara giriyorlar. Halkımızın umudu UDC'ye çeşitli demagojik gerekçelerle, kelime oyunları ile karşı çıkıyorlar. Ortalıkta “AP-CHP-MHP koalisyonu” lafları dönüyor. DİSK'i ve öteki yığın örgütlerini bölmeye, onları CHP yönetiminin sağ politikasının kuyruğuna takmaya çalışıyorlar. Türkeşi katillere karşı dişe dokunur hiçbir şey yapmıyorlar. İşi söylevlerle geçiştirme yolundan yürüyorlar. CHP içinde sol sosyal demokratları, halktan yana kişi ve çevreleri buduyorlar. Giderek daha yoğun biçimde anti-komünizm yapıyorlar. “DİSK'ten komünistleri temizleyeceksiniz” emirleri veriyorlar. En ufak bir anti-emperyalist konum almıyorlar. Kısacası, “Ecevitçiler ordubozanlık yapıyorlar”.

Ne var ki, TKP Merkez Komitesi'nin 28 Kasım 1977 günlü çağrısında denildiği gibi, “CHP üst yöneticilerinin Demirellerle, Türkeşlerle uzlaşmaya yönelmesi, faşist komandoların ülkenin çeşitli yerlerinde CHP'lilere dolu dizgin saldırmasını önlemiyor. Onların bu tutumlarının CHP örgütü içinde, bu partiye oy veren emekçiler arasında geniş tepkiler uyandırdığı açıktır.” Çünkü CHP'ye oy veren yığınlar, yöneticilerinin vaatlerini gerçekten benimsiyorlar. Can güvenliği istiyorlar. Emperyalistlerden, yerli finans oligarşisinden, faşizm belasından kurtulmak istiyorlar.

Tarihten ders almak gerek. Faşizm geldi mi ayırmadan vuruyor. Faşizm zorbalık demektir. Faşizm parlamenter yollarla, seçimlerle, aldedilemez. Onun

dayanağı oy değildir. Faşizm ancak yığın savaşıyla yerle bir edilir.

FAŞİZME “DUR” DENEMEZ. DURMAZ. FAŞİZM ANCAK EZİLİR, KAHREDİLİR.

Bu da ancak halkımızın en geniş birliğinin Ulusal Demokratik Cephe içinde örgütlenmesiyle gerçekleşecektir. Ve de gerçekleşecektir. FAŞİZMİ KAHREDECEĞİZ.

İşçinin Sesi Sayı: 81, 9 ARALIK 1977

KAVGA VE YORUM

Eğreti ata binen tez iner

Sükan gibi katillerden, Fevziöglu gibi kuduz işçi sınıfı düşmanlarından, AP'den ayrılan AP'lilerden sağ sosyal demokratların ağırlığı altında çatılan hükümet güven oyu aldı. “Hükümetin bu bileşimi onun kimliğini, niteliğini açıkça ortaya koyuyor.” (İSRA¹¹, 8.1.1978)

Anti-komünist tabanda uyuşmayla kurulan bu hükümet yurdun hiçbir sorununa çözüm getirmeyecektir. Emekçi halkın daha ağır sömürsü pahasına IMF'den ve sosyal-demokrat partilerin iktidarda olduğu emperyalist Avrupa ülkelerinden Ecevit'e büyük parasal destek gelecektir. Avrupa burjuvazisi uzun süredir Ecevit iktidarına hazırlanıyordu. İlginç bir örnek verelim: Avrupa'da birçok sosyal demokrat parti aylar önce “ileride kurulacak bir Ecevit hükümetine destek sağlamak için” kitapçıklar yayınladılar. Evet, tüm bunlar sağlanacak. Ama ne olacak? Taşıma suyla değirmen dönmez. Türkiye'de ekonomik yıkım var. Sosyal, siyasal bunalım var. Toplumun her yanını saran bu derin bunalımdan, “derme çatma programlarla, burjuva partilerinin sınıfsal çıkarlarını halkın çıkarlarından üstün tutan hükümetlerle kurtulunamayacaktır.” (İSRA, 5.1.1978)

Lenin, Avrupa burjuvazisini anlatırken “*sopa ve havuç politikası*”ndan söz eder. Avrupa'nın o gerçekten

¹¹ İSRA: *İşçinin Sesi* Radyo Ajansı

usta burjuvazisi halkı istediği gibi sömürebilmek için işler iyice giderken havucu kullanır, belli ödünler verir, sömürüyü “demokratikleştirir”, sıkışınca da sopayı kullanır, şiddete başvurur der. Sopadan havuca, ya da havuçtan sopaya geçiş, bazan aynı iktidar eliyle, çoğu zaman da burjuvazinin değişik kesimlerinin iktidara gelişiyle olur.

Ecevit'in sosyal demagojisini ciddiye alırsak, Türkiye'de şimdi “sopa” politikasından, “havuç” politikasına yönelmek isteyen bir hükümet var. Ne derece yönelir, ya da yönelir mi, bu soruları bir yana bırakalım. Yönelmedi diyelim. Ama Türkiye başka halkların sırtından, emeğinden çaldığı zenginliklerin bir kısmını işçi sınıfına, emekçi halka ödün diye verebilen emperyalist ülkelerden değildir. Sosyal demokrat “havuç politikası”nın yurdumuzun derin sosyal-ekonomik sorunlarına getirecek *gerçek* ve kalıcı çözümleri yoktur. Laflara kanıp CHP'yi umut gibi, kurtuluş gibi gören geniş emekçi yığınları bunun böyle olduğunu bu iktidarla iyi anlayacaklardır. Anlayacaklardır ki, “bal bal demekle ağız tatlanmıyormuş”. Düşler yıkılacak... Bu da *iyi birşeydir*. Sınıf savaşımında daha iyi pişmek demektir.

Bugün Türkiye öyle bir yere gelmiştir ki, işçi sınıfının katılmadığı hiçbir iktidar ilerici olamaz, işçi sınıfının hegemonyası altında kurulmayan hiçbir iktidar devrimci olamaz.

İşçinin Sesi Sayı: 84-85 26 OCAK 1978

“UDC'de birleşeceğiz!”¹²

Dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve savaşım günü olan her 1 Mayıs'da, işçilerin bayrağı bir önceki yıldan daha yükseklerde dalgalanıyor.

En başta sosyalist ülkeler topluluğu dev adımlarla ilerliyor, yeni yeni başarılar kazanıyor. Bilinçli, özverili, onurlu emeğiyle bu çağın en önünde yürüyen Sovyet halkına, tüm sosyalist ülkeler emekçilerine selam olsun!

'Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının savaşımı her geçen gün yükseliyor. Özellikle orta gelişmiş kapitalist ülkelerde, emperyalizmin desteğindeki faşizmin kanlı baskılarına, faşist tırmanışa karşı işçi sınıfının öncülüğünde yığınsal, şanlı bir savaş sürüyor.

Şili'de, Brezilya da, Uruguay ve Bolivya gibi Latin Amerika ülkelerinde faşizm geriliyor. İran'da Şah'ın kanlı diktatörlüğünün çatırtıları duyuluyor. Kardeş Kıbrıs halkı adanın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü için, emperyalizmin her türlü oyunlarına, yabancı üslere, Türkiye ordusunun adadaki varlığına ve yerli gericiğe karşı savaşını yükseltiyor. İster zindanlarda ister yığınsal sokak gösterilerinde 1 Mayıs'ı kutlayan tüm kapitalist ülkeler işçilerine, emekçilerine selam!

1 Mayıs dünya işçilerinin günü ama kurtuluş

12 *İşçinin Sesi*'nin introsu şöyle: İTİB'in düzenlediği 1 Mayıs gecesinde *İşçinin Sesi* Editörü R.Yürükoğlu'nun İTİB temsilcisi olarak yaptığı konuşmayı okurlarımıza sunuyoruz.

savaşlarını veren milyonlarca köylü kentli halk da işçilerle birlikte 1 Mayıs'ı kutluyor. Bu, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı kurtuluş için savaşan yiğit halkların sosyalist ülkelerle, dünya işçileriyle birliğini gösteriyor. 1 Mayıs'ın kırmızı karanfili, rengini devrimcinin dökülen kanından alan kızıl bayrağı bugün Etiyopya, Namibya, Güney Afrika, Zimbabve ve Afrika'nın savaşan tüm halklarının elinde de dalgalanıyor. 1 Mayıs'da Afrika halklarına selim olsun!

1 Mayıs'ın her yıl bir öncekinden daha güçlü, daha yığinsal kutlanması, dünya devrimci güçlerinin ilerlemesini yansıtıyor. Buna karşı emperyalizm geriliyor ama boş durmuyor... Nötron bombalarıyla tehditler savuruyor. savaş çığırtkanlığı yapıyor. Sosyalist ülkelerde insan hakları yoktur yalanını yaymaya çalışıyor. Dünya işçi hareketini bölmeye, parçalamaya çabılıyor. Bir yanda, artık düpedüz gerici saflara geçmiş Maocular. Öte yanda, Avrupa komünizmi denen yılan başını kaldırmış, zehir saçıyor. Bu koşullarda 1978 1 Mayıs'ında, dünya işçilerinin birlik dayanışma ve savaşımını daha bir vurgulamak ve nereden gelirse gelsin dünya işçi sınıfına yönelen saldırılara kıyasıya vurmak görev oluyor.

Yurdumuza gelince, Türkiye'de kanlı bir faşist tırmanış gidiyor. Gün yok ki ilerici işçiler, öğrenciler, öğretmenler kurşunlanmasın. Gün yok ki faşistler makinalılarla, bombalarla halka saldırıp kan dökmesin.16 martta 7 genç bombayla öldürüldü. Son günlerde Malatya'da kışkırtılan faşist ayaklanma denemesi sırasında kurşunlanan 3 ilerici liseli gencin cesetleri tren yolunda bulundu. Yalnızca son 4 ayda şehit düşenlerin sayısı 100'ü aştı.

Yeni hükümet ise faşist saldırılara karşı kesin tutum

almadığı gibi, bir de işçileri, emekçileri eylemsizliğe, pasifliğe çağırıyor. Ama emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin faşist tırmanışına karşı işçi sınıfımızın militan, savaşkan öncülüğündeki şanlı savaş sürüyor. 16 Mart kıyımına karşı iki saatlik genel greve tüm toplum kesimlerinden, TKP'li, CHP'li 2 milyon emekçi katıldı.

Yurdumuzda 50 yılı aşkın bir süre gizli kutlanan, 1976'da 300.000'lik 1977'de 500.000'lik yığınsal gösterilerle yasak zincirlerini kıran 1 Mayıs, bu yıl daha da özel bir önem taşıyor. 1 Mayıs 1978, bir yandan emperyalizme ve faşizme dev bir gözdağı, öte yandan işçi sınıfının öncülüğünde tüm ilerici demokrat güçlerin birliği yolunda ileri bir adım olacaktır. Yüzbinlerce emekçi coşkuyla 1 Mayıs'a hazırlanıyor.

1978 1 Mayıs'ının baş belgisi, "faşizme karşı tüm yurtseverlerin birliği"dir. Bu birliğin temel taşlarından biri de: "TKP'ye özgürlük" belgisidir. Türkiye'de demokratikleşmenin mihenk taşı demokratlığın ölçütüdür.

Ulusal demokratik cephede birleşeceğiz. Emperyalizmi kovacağız. Faşizmin belini kıracağız.

Selam olsun, yiğitlerin yiğidi Türkiye işçi sınıfına!

Yaşasın 1 Mayıs 1978.

Yaşasın proletarya enterasyonalizmi!

İşçinin Sesi Sayı: 93, 19 MAYIS 1978

İŞÇİNİN bir SESİ'ni kapatıyoruz

İşçinin “gür” sesi durmadan yükseliyor

1973 Türkiye işçi hareketi için çok önemli bir yıldır. Mayıs 1973'de Türkiye işçi sınıfının öncü partisi TKP likidasyonu kırdı, Leninci yörüngeye doğru atılımını yaptı.

“Öncü” sözü boşuna değildir. Öncünün atılımları, ileri adımları tüm devrimci hareketi derinden etkiler. Denize atılan taşın halka halka dalgacıları gibi. İşte *İşçinin Sesi* de küçük dalgacıklardan biri olarak doğdu. Ve sesini yükselte yükselte bugüne vardı. Eksikleri, zaman zaman yanlışları oldu. Ama bunların üstesinden geldi, daha da ilerilere gitti.

İşçinin Sesi hem teknik hem de içerik olarak durmadan ilerledi. 6 sayfaya çıktı, dizgiye geçti, mizanpajını geliştirdi. Britanya'da 8000 kadar Türkiyeli olmasına karşın, *İşçinin Sesi*, baskısını 14.000'e ulaştırabildi.

İşçinin Sesi, pırl pırl Leninci çizgisini, ilkeli politikasını, hep işçi sınıfımızın genel kurmayı, savaştan öncüsü TKP'den gördü, öğtendi. “Yolumuz TKP'nin yolu, dilimiz TKP'nin dili, savaşımız TKP'nin savaşıdır” dedi. Bu belge *İşçinin Sesi* için boş bir söz değil, gerçek bir rehber oldu.

İşçinin Sesi, TKP'nin Leninci Genel Sekreteri, büyük Bolşevik önder Bilen Yoldaş'ın devrim hareketimiz için taşıdığı değer hep bilincinde oldu, bu bilinci verdi. Bilen Yoldaş'ın Bolşevik formasyonunu örnek edindi, örnek gösterdi. "Bilen Yoldaş çok yaşa!" Bu belgi de boş bir söz değil, bilinçli bir çabanın simgesi idi.

İşçinin Sesi, işçi sınıfının savaş yolunu, TKP'nin Leninci çizgisini izlediği için ilerleyebildi. Bunun için burjuvazi ve oportünistler saldırdılar. *İşçinin Sesi*'ni TKP'nin Leninci savaş yolundan ayırabileceklerini sandılar. Ayıramadılar. *İşçinin Sesi* TKP'nin Leninci savaş yoluna daha da sıkı sarıldı. Ve sarıldığı içindir ki, genel gelişmeye küçük de olsa bir katkı yapabildi.

Şimdi artık Türkiye işçi sınıfı hareketinin genel gelişimi yeni bir aşamaya vardı. TKP önce Konferansını, sonra Plenumunu yaptı. "TKP, geri dönülmez bir biçimde oportünizmi, likidatörlüğü yenilgiye uğratmış, Marksizm-Leninizm'in ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerini egemen kılmış ve 1 Mayıs alanlarında "Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük" diye haykıran yüz binlerce emekçinin devrimci güvenini, savaşkan desteğini kazanmıştır." (İSRA-98) Evet 1 Mayıs alanında yüzbinler "Yaşasın TKP!", "Bilen Yoldaş çok yaşa!" "Atılım bizimle!" diye haykırdı. Artık bu güçlü ses yanında *İşçinin Sesi*'ne ne gerek kaldı? Artık işçi sınıfımız, halkımız, milyonlarca insan günlük yayınlarla "Yaşasın TKP!", "Bilen Yoldaş çok yaşa!" "Atılım bizimle!" diye gürleme aşamasına vardı.

İşçinin bir *Sesi*'ni, kapatıyoruz; *İşçinin* gür *Sesi* durmadan yükseliyor

İşçinin Sesi yayın işçileri, *İşçinin Sesi* Sayı: 94-95, 24 TEMMUZ 1978

